

NGAY TAY

NĂM THỨ NĂM - THỨ
HAI 13 JANVIER 1940
SỐ 196 - GIÁ 0\$12
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ:
80, ĐƯỜNG QUAN
TRĂNG - GIẤY NÓI 874

BẢNG KÊ GIÁ HÀNG	
Đường	1kg 0.35
Lạc	- 1.00
Sì pần	- 2.00
PATTY	- 0.95
Chung	- 0.67
Ruột	- 0.39
Sữa	- 0.95
...	...

Tặng giá

Nhiều hiệu buôn ở Hanoi bị truy tố về tội tặng giá hàng quá số bắt buộc phải bán (Tin các báo)

Đội xếp: Sao đường kê giá có năm hào, cái nị lại bán cho người này bảy hào?

Chú Thông: Cái nị không có pết! Còn phải trả tiền giấy gói cơ lơ. Giấy nhật trình tất làm cơ lơ! Cái nị không tọc páo à?

LU'ÔNG NGHI BỔ THẬN LE HUY PHACH

Trong số 100 người đàn ông, ở thế kỷ này, thì có đến 90 người có các bệnh ở thận. Bại thận : đau lưng, mờ mắt, ù tai, rụng tóc, tiểu tiện vàng, tinh khí loãng... Hoặc sinh ra mộng-tinh, di-tinh, hoạt tinh, liệt dương... Hoặc những người vì thủ dâm mà sinh ra tức ngực, hay đánh trống ngực, di-tinh, mộng tinh... Hoặc những người sau khi khỏi bệnh phong tình vì uống phải nhiều thứ thuốc công phạt làm hại thận khí mà sinh ra đau lưng như bẻ, ù tai, chảy nước mắt, hoa mắt, rụng tóc, rụng quai đầu...

Có các bệnh kể trên đều dùng « Lương nghi bổ thận » số 20 của Lê-huy-Phách các bệnh khỏi hết - sinh khí cố tinh, khỏi bại thận, khỏi di tinh, khỏi mộng tinh, khỏi hoạt tinh, khỏi bệnh liệt dương, chắc như vậy !

Lương nghi bổ thận số 20 của Lê-huy-Phách là một thứ thuốc bổ thận hay nhất ở xứ này. Giá 1p.00 một hộp.

Đàn bà bắt điều kinh

Dùng thuốc Lê huy Phách hay nhất

ĐIỀU KINH CHỮNG NGỌC số 80 giá 1p.50. Các bà có bệnh bắt điều kinh, khi lên tháng, khi xuống tháng, huyết ra tím đen, có khi ra tới hư nữa. Trong người bần thần mỏi mệt, kém ăn, ít ngủ, hoa mắt, ù tai, đau bụng khi hành kinh... dùng thuốc Điều kinh chứng ngọc số 80 của Lê-huy-Phách, kinh nguyệt điều hòa, tốt cho sự sinh dục, mau có thai ghen.

ĐIỀU KINH BỔ HUYẾT số 21 giá 1p.00 - Các cô kinh hành sai hẹn, tháng có, tháng không, da vàng, quầng mắt thâm, người nhọc mệt, dùng Điều kinh bổ huyết số 21 giá 1p.00, kinh hành đúng hẹn, da dẻ hồng hào, khỏe mạnh luôn luôn, tăng thêm vẻ đẹp.

Thanh niên cứu khổ hoàn

Trị tận gốc các bệnh Lậu !

Một thứ thuốc lậu hoàn toàn lành nghiệm, hay hơn hết thảy các thứ thuốc Tây, Tàu, Ta, đã có bán từ xưa ở xứ này. Thuốc này có đặc tính chữa các bệnh Lậu : không cứ là kinh niên nay mới mắc, tức bứt hay ra mủ, bệnh Lậu phải lại hay phải nhiều lần, bệnh Lậu có nhiều biến chứng nguy hiểm, bệnh Lậu ở đàn ông, đàn bà hay đàn bà có thai đều dùng Thanh Niên Cứu Khổ Hoàn số 70, giá 1p.20, dùng được nhiều ngày, khỏi tuyệt nọc các bệnh Lậu. Thứ thuốc Thanh niên cứu khổ hoàn này hiện nghiệm phi thường. Các ngài hãy hỏi những người đã dùng qua rồi sẽ biết.

Nhà thuốc LE HUY PHACH

10 Boulevard Gia-Long (phố Hàng Giò) — Hanoi

Khắp các tỉnh ; Trung, Nam, Bắc, Ai-lao, Cao-mên đều có đại-lý bán đủ các thứ thuốc của nhà thuốc Lê-huy-Phách

Phải chăng là một
bệnh **NAM Y** ?
KHÔNG
Bệnh di-tinh,
chưa khỏi
vẫn được
NHỮNG
nhân chữa bằng
thuốc
**CÓ TINH
ICH THO**
mới
chắc chắn
đứt tuyệt.
VÔ ĐÌNH ĐÀN
CHOLON-SAIGON-PHENH
AN-HOÀ
8, CANTONNAIS-HANOI

Blouson - Pull'over - Chandail...

Hãng dệt Phúc-Lai đã có catalogue 1939-1940 các hàng mùa lạnh. Áo len, áo sợi, đủ các kiểu, các lối, các màu. Các nhà buôn nên viết thư ngay về lấy mẫu.

PHUC - LAI
87-89, ROUTE DE HUÉ
HANOI

Hạnh-phúc gia-đình

Nhân các bà lời kỳ ở cũ !
Muốn tốt tươi nên giữ màu da !
HOA-KY RƯỢU CHÔI nên xoa !
Dang-nhau lại thấy da-da hơn xưa !
Vừa giãn huyết, lại vừa răn cốt !
Vẻ đoan-trang đẹp tới như-khang !
Ngày xuân càng được sắc hồng !
Càng tươi màu thắm, càng nồng tâm gêu !

Có-thiếu bạn gái,
Độc-Thị HỒNG-LOAN

Blouson ARISTO!!

MUA
PULL'OVER, BLOUSON..
marque
ARISTO
của hãng NAM HAI chế tạo
thì chắc chắn là được của tốt.

Nhiều kiểu rất mới.
Không nên ngần ngại.

NAM - HAI
BONNETERIE
45, Rue du Lac — Hanoi
Trước đền Ngọc-Son

VÔ-ĐỨC-DIÊN
KIẾN TRÚC SƯ

8 Place Négrier
HANOI — Tél. 77

DOCTEUR
Cao Xuân-Câm

de la Faculté de Paris
Ancien Médecin Chargé de
l'Institut antivenérien de Huế
Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị
Nội-thương và bệnh Hoa-liễu.
Khám bệnh tại:
153, Henri d'Orléans — HANOI
(Phố Cửa Đông, cạnh
hội Hợp-Tiến)
Có phòng dưỡng bệnh.

Sách « NÓI CHUYỆN NỮ CON »,
bán tại hiệu Thư-Kỹ, 98, Hàng-
Gai (Rue de Chauvre)
Giá 0p.35 một quyển

«... Cuộc sống của thàng con
trai là phải chìm nổi như cánh
bèo mặt biển, phải lung lay như
thù rừ trong rừng, phải rầm rộ
như phong ba bão táp. Nó không
thể lặng lẽ như mặt nước hồ, im
lìm như cánh đồng hoang hay
đưa đương như tiếng đàn cầm
trong phòng 'chủ nữ...»

Hãy đọc cuốn sách mới xuất bản:

Đời vô định

Của Phạm-ngọc-Khôi, tác giả cuốn Tiền
Thuyết « Hy-Sinh ».

Nếu văn chương có ảnh hưởng
đến tâm hồn thì cuốn « Đời vô
định » sẽ gieo vào lòng thanh
niên cái mầm tình thần phấn
dấu. Nó khiến cho ta vui mà
sống, sống một cách mãnh liệt
để ném hạnh phúc ra cho những
kẻ ở chung quanh.

Nếu ái tình có ảnh hưởng đến
cuộc đời của thanh niên thì cuốn
« Đời vô định » sẽ đem lại cho
tâm hồn một phương châm nhất
định để xa tránh những tội lỗi
mà ái tình có thể gây nên.

Cuốn « Đời vô định » là cả một
phương pháp để xử thế, là cả
một bí quyết để chiến thắng, nó
là một cái cầm nang chỉ cho ta
rõ con đường hạnh phúc.

Có bán khắp các hiệu sách.
Giá 0p.40.

Ở xa muốn mua, gửi thư về

nhà xuất bản Trúc Vỹ, 62 Hàng
Cót — Hanoi.

Mua buôn có giá riêng.

Tâm sự của người mắc bệnh kín

Bệnh hoa-liễu có nhiều thứ khác
nhau, nào lậu, nào lim-la, nào ha-
cam, hạch soái; lại chia ra nhiều
thời kỳ khác nhau. Vì trùng Song-
cầu-cán sinh ra bệnh lâm lậu thì
đào nhiệt lắm, cao lắm, nạo huyết
lâm, nạo lâm v.v. Vì trùng Loa-
toàn-khoán có thể làm cho người
ta (vô-dịnh, thiên-pháo, diên cuồng,
đau tim, đau phổi, đau bụng, đau
răng v.v. Thân thể con người ta
có tạng hàn, tạng nhiệt, có người
khỏe, người yếu, căn bệnh có bệnh
nặng, bệnh nhẹ, trùng độc có khi
mới ăn ngoài da, có khi đã thâm
nhập xương tủy. Vì thế cho nên
nhiều bệnh nhân thuốc thì vẫn
uống mà bệnh vẫn không hề thuyên
giảm. Là vì họ uống những thuốc
chế sẵn, tính chất êm đềm, nam
phụ lão ấu đều dùng được, không
hợp riêng cho phủ tạng họ nên
không khỏi bệnh.

Nhà thuốc TRÁC-VỸ, chuyên khoa
hoa-liễu không đau theo kịp vì chỉ
bốc thuốc sau khi đã xét bệnh kỹ
càng nên ai đã chữa cũng mau
khỏi hoàn toàn, bệnh nhẹ phí tiền
độ 2, 3p. Nặng hết 6p hay 8p. Hỏi
bệnh tại:

Nhà thuốc TRÁC-VỸ
Nhà thuốc An-nam danh tiếng nhất về
khoa chữa bệnh Hoa-liễu.
Ở 62, phố Hàng Cót — HANOI

CHERCHER-VOUS...

un Fournisseur en gros de Tricots et de

CHEMISETTES

qui vous donnera livraison rapide de vos
commandes les plus importantes ?

Adressez-vous à la

Manufacture CU GIOANII

68 - 70, RUE DES ÉVENTAILS, HANOI — TÉL. 525

Đã có bán:

NGAY MƠI

của: THẠCH-LAM

giá 0\$55

CON CÁ THẦN

của: HOÀNG-ĐẠO

giá 0\$10

(Cuốn thứ hai trong loại sách Hồng)

Còn một số rất ít:

Hồn bu óm mơ tiên : 0p.50 — Đôi bạn : 0p.55 — Bỉ Vỏ : 0p.55 — Trước vành móng ngựa : 0p.30

Sắp có bán:

MAI-HU'ÔNG VÀ LÉ-PHONG

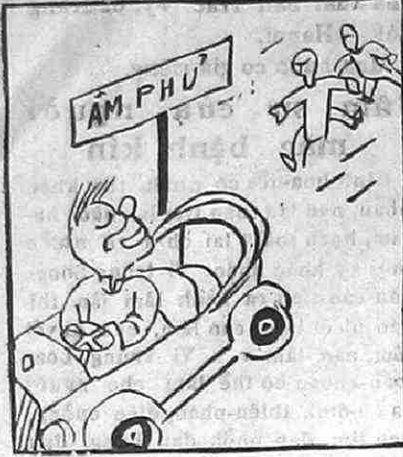
của: THẾ-LỮ

THU'Á-TU'

của: KHÁI-HUNG

CUỐN SỔ

Người

Saigon — Nguyễn Hợp nợ nhiều quá, định tâm tự tử. Anh ta có ý lắm. Trước khi chết, Hợp đến hãng ô-tô mình làm, lấy một cái xe, phóng thật nhanh xuống sông, tốc lực đi đến còi chết. Như vậy chủ nợ có theo tới âm phủ đòi nợ cũng không đuổi kịp.

Hanoi — Một thầy cảnh sát dè dặt về sở cầm một thiếu niên mặc tây lịch sự, tay xách cái va-li thiết song nhưng trái tội không đi giầy. Tội đó đã đưa chàng thiếu niên về Bóp. Nghe đâu ở thiên đình, đội xếp cũng bắt những người không đi giầy. Thảo nào các ông Táo mỗi năm lên châu giời, quần không có thì được, chứ đôi giầy thề nào cũng phải đủ.

Quảng-yên — Bà cụ M ngoài 60 tuổi công nhiên đoạt chồng của bà cụ T. cũng ngoài 60. Một hôm cụ M. xông đến nhà cụ T., nhẩy lên sập, tay lăm lăm con dao bầu sắc loáng, vừa hét vừa phán vua với những người kéo đến xem rằng: Từ nay chồng cụ T. là chồng của mình! Thấy cụ M. hăng quá, ông cụ chồng mặt tái mét, hai tay giữ chặt lấy bụng, người ta không biết cụ lo phải làm chồng cụ M. hay sợ con dao bầu hành tội. Có người nói Chùa động Hàng Bạc ở Hanoi đã đánh điện từ mời cụ M. về chơi lập tức.

Bắc-kạn — Va, Rào, Ken ba anh mần vào rừng hái thuốc, gặp một con vịt, lấy đá ném chết rồi ngã chèn. Chủ vịt, phó lý Nguyễn bắt cả ba trình kỳ mục. Kỳ mục buộc bên bị trả bên nguyên một đồng. Bên nguyên không chịu, liền kéo bọn mán ăn vịt về nhà mình xử lý. Xử Va, Rào, Ken mỗi chủ phải đền con vịt của mình 20 đồng, vị chỉ 60 bạc tất cả. Chủ Rào, nhanh nhẩu bỏ ngay 2 chục đền rồi. Không ai ngờ ở thượng du thực phẩm cũng cao giá đến thế!

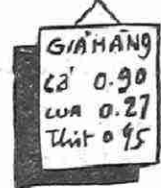
Hanoi — Nhiều nhà buôn bị truy tố về tội tăng giá thực phẩm quá giới hạn. Nhiều nhà buôn khác vẫn tăng giá như thường. Người ta nghĩ: bên cạnh bảng kê giá thực phẩm buộc phải treo ở cửa hàng, mỗi nhà buôn treo một cái bảng khác kê các hình phạt tùy sự tăng giá trái phép nặng nhẹ. Như vậy họ sẽ đỡ đáng kính, và khách mua hàng sẽ trông thấy quyền lợi của mình ngay.

Sinh hoạt đất dò

IM lặng trong bao nhiêu lâu, hội đồng kiểm sát các giá hàng đồ nay trở nên rất sốt sắng.

Những nhà buôn quá tham đã bắt đầu bớt tham. Mấy hiệu khách trữ hàng đương bắt giá các thực phẩm tăng lên theo ý muốn của họ buôn rầu cầm biên đề giá lên đồ hàng của họ. Tuy bán theo giá hội đồng đã định ấy, họ vẫn được lời, nhưng họ muốn được lời hơn nữa, hơn nữa, không bao giờ ngừng. Cho nên có nhiều ông chủ hiệu bị bắt và bị phạt. Lúc đó họ mới bắt đầu nghĩ đến khách hàng... đề bóc lột theo một cách khác.

Tuy nhiên, cũng có nhiều người bị oau ức chút dĩa. Họ làm chủ những hiệu buôn nhỏ và đi cất hàng ở những hiệu khách buôn lớn. Những hiệu này trữ hàng để ao lãi nhiều, thật nhiều.

hiều đến tuyệt đích. Hễ hiệu nhỏ lại mua hàng, họ bán một giá cao hơn giá Hội đồng Kiểm sát đã định và nhất định không cho biên lai. Ấy thế là các hiệu nhỏ bị bắt chẹt, đành phải tăng giá lên chút đỉnh mới có lãi, nhưng có lãi thì lại phạm vào luật pháp.

Tình cảnh các người buôn nhỏ như thế kể cũng đáng thương, nhưng khổ nỗi tình ngay mà lý gian, làm thì phải chịu. Nhưng cũng tại họ chút đỉnh nữa; mua cất xong rồi, họ vẫn có quyền đòi giấy biên lai như thường. Nhà buôn lớn không có thể viện lý gì mà từ chối không giao cho được. Nếu không giao, họ có quyền đòi và thưa về tội bán theo một giá quá cao.

Có như thế, các nhà buôn quá tham, dù lớn hay nhỏ, mới biết thương khách hàng của họ.

Vấn đề khan xu, hào

ĐẠI hội nghị Kinh tế, trước khi giải tán, đã nghĩ đến nạn khan xu hào.

Một cái nạn mà họ cho là cần phải trừ ngay. Có lẽ là vì họ trông thấy những tờ hào giấy mà họ bắt buộc phải tiêu dùng như thường dân chúng mồi.

Điều họ trách trước nhất, là hào giấy chóng nát, chóng rách một cách lạ lùng; chỉ trong mấy ngày, là nó đã thành ra bần thiêu và rách tươm ra rồi. Vẫn hay rằng chính phủ đã ra lệnh cho các kho bạc đổi các hào rách nát, nhưng mấy ai đã có cơ đảm thuê xe năm, sáu xu ra kho bạc để đổi một, hai cái giấy một hào. Đây là nói người khá giả và hiền bết. Còn các người nhà quê, thì họ trông thấy kho bạc như một cái lâu đài, các ông thư ký kho bạc như những ông quan lớn, ít khi họ dám cả gan vào làm bực rộn đến các ngài.

Nhưng làm được một phương pháp để tránh cái nạn này kể cũng khó.

Chính phủ cũng đã tốn công của về việc ấy lắm. Mới đầu thì là đồng bạc cũ. Họ đem xuất cảng nó ra ngoài quốc để bán lấy lời. Rồi đến đồng bạc mới, nó cũng tự đương mọc cánh bay đi đâu hết. Rồi đến đồng 5 hào, 2 hào, 1 hào bằng bạc, cũng theo như mà thăng thiên hay độn thổ dần. Số cùng là tiền kền, rồi cả xu đồng nữa cũng bấn nổi. Giờ chỉ còn giấy, mà lẽ tự nhiên là giấy, không có giá trị gì riêng cả, nên nó còn nguyên mẫu, cho đến lúc rách và cáo bần một cách quá sự tưởng tượng.

Hiềm thù

Ở thôn quê, nhều tay cường hào thường hay bắt nạt dân em, mà nếu có ai không chịu lép, sẽ đâm ra hiềm thù, tìm cách làm hại người.

Một thí dụ. Một đêm kia cách đây hai tháng, ông Cẩm ở Tổng (Sơn Tây) bỗng thấy lý trưởng làng Yên Vệ là

Cùng các Đại-ly Ngày Nay

Từ hôm nay đến 20 Janvier 1940, bạn Đại-ly nào không trả hết nợ cũ cho tới số 194 thì chúng tôi KHÔNG THỂ GỬI số Tết để bán được. Cần nhất phải gửi về những số còn lại. Nếu không nhà báo sẽ tính tiền.

Giá báo tăng lên 0p 12 từ số 192 và xin nhớ cho rằng số 191 không nhận báo trả lại.

NGÀY NAY

của TÔ-TỬ

va việc

Đến trình rằng làng mình có một hội họp cộng sản, mục đích là tìm ra một cuộc tri an, một việc quan trọng. Ông cầm bùa qua trình ông huyện rồi cùng đi đến làng Yên về với một toán lính cơ đủ cả súng đạn. Khi đến nơi, vào nhà ông già Ú; mà ông tên là thủ phạm, thì tuyệt nhiên không có ai thực cả. Thời điểm rồi, họ bắt ông nên họ giữ ở nhà. Nhưng ông lại nghĩ thật: họ, nghĩa là bốn người đàn ông với ba người đàn bà. Ông nghĩ, đến rồi đón dâu là con gái ông già Ú về nhưng vì cách sống nên phải nghĩ để lại một nơi. Thật là một thử thách lớn là đời.

Sau một cuộc tra xét, người ta mới biết là Ông già Ú có việc cưới con gái đi trình lý trưởng, nhưng vì hiềm cũ, đi làm lắm không ai nhớ nữa, Bắc không thì thực. Ông già Ú bèn lấy

chính hội rồi xin phép thẳng với huyện: Bắc tức, và nghĩ ngay được một mưu mà ý hẳn ý cho là mẹo G a Cát, vụ cho ông già Ú hội họp cộng sản.

Việc ra đến tòa. Và lý trưởng Bắc quá khôn ngoan kia bị phạt 3 tháng tù và 501. An phí. Rồi đây, lúc vào năm nhà pha, Bắc sẽ tha hồ có thì giờ mà nghĩ đến mưu mẹo G a Cát của mình.

Những việc như thế không hiếm ở thôn quê. Nếu ông già Ú thật thà hơn chút nữa, không xin phép thẳng ở huyện, thì có lẽ ông cũng còn bị lôi thôi hơn nữa... mà ở nhà quê, biết bao nhiêu người thật thà khờ khạo hơn

Ông già Ú? Chỉ bao giờ họ biết dân là quyền hạn nghĩa vụ của họ, thì dân quê mới khỏi bị những nhều như thế được. Nghĩa là họ phải có học, phải được học.

Điền

O một tỉnh kia, một người bị mất trộm một cái vi bằng được gửi trả lại. Chủ đang tội, cái vi ấy không có tiền, nhưng được một vài thứ cần cho chàng ta hơn là tiền: thẻ thuốc thân, giấy cần cước và vài cái giấy má cau hệ.

Chàng ta mừng, Nhưng mà quên cảm ơn anh kẻ trộm.

Vì thường thì một tay ăn trộm lấy được cái vi, điền thứ nhất, là lấy tiền, mà nếu không có tiền, thì dùng cái thẻ thuốc thân của người bị mất cấp càng hay... Một ngày kia, biết đâu tư pháp lý lịch của người này tự nhiên có vết tích, trong khi tư pháp lý lịch của nhà ăn trộm vẫn trắng tinh như lý lịch một người lương thiện.

Ít ra vì thoát khỏi cái nạn ấy, chàng ta cũng phải cảm ơn anh ăn trộm đã. Hơn nữa, Anh ăn trộm gửi trả vi cho chàng kia đã tỏ ra... có đức lắm. Vì, đối với anh ta, gửi trả một cái vi, đâu là một cái vi rỗng, cũng đã làm một sự hi sinh nhỏ, đã tỏ ra lương thiện... hơn một người lương thiện.

Nhưng có lẽ vì thế nên có người bảo anh ta điền. Có lẽ. Vì nếu người lương thiện không ăn cắp, một người ăn cắp không điền thì không bao giờ trả lại của mình ăn trộm cả. Và nếu kẻ cắp nào cũng trả lại của mình lấy, thì không những nghề ăn trộm hết, mà đến nghề buôn bán cũng không còn.

Hoàng-Đạo

CÂU CHUYỆN

hàng tuần

NGÀY NAY « SỔ MÙA XUÂN »

1940

Ngày Nay « Sổ Mùa Xuân »

1940

Ngày Nay « Sổ Mùa Xuân »

1940

Ngày Nay « Sổ Mùa Xuân »

Ngày Nay « Sổ Mùa Xuân »

1940

Kể từ ngày « SỔ MÙA XUÂN » của Ngày Nay bắt đầu xuất bản, thì « SỔ MÙA XUÂN » 1940 là số thứ tư. Mỗi năm số đặc biệt ấy được hoan nghênh hơn lên, và cũng mỗi năm SỔ MÙA XUÂN càng hoàn toàn, đầy đủ hơn lên, vì sự tinh nghiệp của những năm trước đã giúp chúng tôi nhiều trong việc trình bày tờ báo và xếp đặt các bài vở.

Trình độ báo giới và nghệ thuật ở nước ta chưa cho chúng ta hy vọng một số báo nổi tiếng khắp thế giới như Số đặc biệt Noel của tuần báo *Illustration*, là số báo in đẹp nhất hoàn cầu. Nhưng chúng ta mong một ngày kia sẽ có thể so sánh được, và vì vậy sự cố gắng hàng năm là cần thiết « SỔ MÙA XUÂN » của Ngày Nay đã theo con đường ấy, kể cả về hình thức lẫn tinh thần. Tuy có nhiều sự khó khăn trong tình thế hiện giờ, chúng tôi đã không chịu lùi và cố sức để trình bày các bạn đọc: tin yêu của Ngày Nay một « SỔ MÙA XUÂN » đẹp đẽ và vui vẻ hơn SỔ MÙA XUÂN năm ngoái.

« Sổ Mùa Xuân » 1940 của Ngày Nay sẽ làm vừa lòng các bạn đọc.

(Xem tiếp ở trang 6)

Phụ-Bản Ngày-Nay số Mùa-Xuân 1940

NGÀY NAY SỐ MÙA XUÂN 1940

44 TRANG, IN TRÊN GIẤY TỐT, GIÁ 0P.50

Các bài và tranh ảnh :

Mỗi năm một khác. « Số Mùa Xuân 1940 » sẽ đem đến cho các bạn đọc tất cả một mùa xuân vui vẻ, một lập văn đầy đủ, cảm động, dịu dàng lẫn với tiếng cười trong-trẻo. Các bài vở, truyện ngắn, văn vui, thơ, kịch ngắn, những giai-thoại về Tết xưa nay, v. v. đều chọn lọc rất kỹ. Do các nhà văn :

TRỌNG-LANG, ĐỖ ĐỨC-THU, ĐOÀN PHÚ-TỬ, THANH-TỊNH, XUÂN-LIỆU, HUY-CẬN, HOÀNG-ĐẠO, TỬ MỒ, NHẤT-LINH, KHÁI-HƯNG, THẾ-LŨ, THẠCH-LAM, v. v.

VÀ CÁC BÀI VỞ KÈN CHỌN CỦA
CÁC BẠN ĐỌC KHẮP TRONG NƯỚC.

Trong « Số Mùa Xuân » này, các bạn lại được thấy hành-vi và công-việc của ba nhân vật nổi tiếng mà các bạn vẫn quen biết :

LÝ-TOÉT, XÃ-XỆ và BA-ÉCH. Ba người ấy sẽ bắt đầu những truyện rất tức cười và kỳ lạ.

TRANH VẼ VÀ BÀI-TRÍ CỦA HỌA-SĨ TÔ-NGỌC-VÂN

Ngày Nay « Số Mùa Xuân 1940 » 44 trang, một tập báo Mỹ-thuật, rất nhiều bài và tranh ảnh.

Những bản dành riêng cho các bạn đặt tiền trước sẽ in lên giấy thượng hảo-hạng (tranh và phụ-bản cũng giấy đặc-biệt).

Hai tác-phẩm Mỹ-thuật có giá-trị:

Tranh Phụ Bản « DƯỚI HOA », do họa-sĩ Trần Văn - Cận vẽ. Một bức họa rất thanh-nhã và tươi tắn, những màu thuốc dịu-dàng trên nền màu nhạt, như một bức họa vẽ trên lụa, giống các bức họa trên lụa đã được ngợi khen và thưởng-thức ở phòng Triển-lâm 38-39 của họa-sĩ. Thật là một bức tranh treo Tết rất có giá-trị

Sáu màu, in trên giấy thích-hợp với màu sắc của bức họa, do Viên-Đông Ấn-quán in.

Bìa « BA THIẾU-NỮ », của họa sĩ Tô Ngọc-Vân, mà trên tờ báo này các bạn đã thưởng thức nét vẽ uyển chuyển và linh động. Chúng tôi không cần giới-thiệu dài hơn nữa.

Năm màu in trên giấy dày, trắng và láng, cũng do Viên-Đông Ấn-quán in.

Bìa Ngày-Nay số Mùa-Xuân 1940

XEM TRANH

NHIỀU người xem tranh, nhìn bức tranh không biết nên xem thế nào để biết.

Người ta tự hỏi đẹp hay xấu vì lẽ gì, ở những chỗ nào. Ngẫu nhiên người ta vẫn thường nhờ các họa sĩ trả lời.

Trả lời là một việc dễ. Một nghệ sĩ chịu khó suy nghĩ, xét đoán, nghiên cứu với mình vào «trông» thấy nhiều, «biết» nhiều (tuy chưa phải vì thế mà đã có tài).

Song tôi thiết tưởng, khi người ta không là nghệ sĩ, nhà bình phẩm chuyên môn, hay nhà khảo cứu «biết» đối với khách quan lại là cản trở sự thưởng thức. Vì lẽ, khách quan ít có dịp gần mỹ thuật, sự biết không thể rộng được. Biết chút ít rất nguy hiểm cho sự xét đoán. Thấy nói một bức tranh đẹp vì nhiều màu tươi, hay vì người kiêu vẽ dễ yêu, ta yêu trí ngay phải thế mới đẹp, còn tác phẩm nào không có cái đẹp ấy đều là dở.

VỢ (chưa hoang) — Anh đi để em một mình với cuộc đời, vợ ơi, có lòng trông rỗng.

Sự thật không thế! Không có những nét ấy, có thể có những nét khác được. Tất cả nghệ sĩ không nhìn tạo vật bằng một mắt chung. Bởi có giác dị, nhìn giống nhau, họ sẽ vẽ như nhau. Bấy giờ thiên hạ chỉ cần một nghệ sĩ cũng đủ!

Đối với công chúng, màu sáng hay tươi, nét già hay non không phải cốt yếu. Cốt yếu là kết quả một tác phẩm, là cảm tưởng và cảm giác của ta trước tác phẩm. Nhà nghệ sĩ cũng chỉ cần có thế. Tất cả cái khổ tìm tòi của mình chỉ để tả được tâm trạng mình và truyền những ý muốn, những tình cảm cho người coi tác phẩm của mình sống tạo.

Muốn thấu giá trị bức tranh, đừng suy xét gì cả. Mặc tác phẩm cảm mình. Nhưng trong lòng cần thư thái, trí bình tĩnh để tiếp nhận một cách vô tư những cảm giác mới. Coi những người vẽ trong tranh, thí dụ ta có cảm giác là làm bằng gỗ. Cảm giác của ta có thể đúng. Có được cảm giác ấy, ta không cần phải tách bạch, soi bói đến cách vẽ, nét vẽ, những cái chỉ cần biểu cho người có mặt thiết với nghệ. Theo cảm giác đó, định giá mỹ thuật bức tranh. Tuyệt tác nếu quả ý tác giả là sáng tạo một nhân loại gỗ (một họa sĩ Pháp hiện tại, vẽ người trông như bu- loong, dính ốc; vẽ thừng, búa, kim trông lại sống hoạt như người). Vô giá trị nếu dụng ý của họa sĩ cốt tả những người sống như chúng ta. Tự ý muốn sáng tạo cho đến sáng tạo, có nghệ thuật. Đến được hay không, tùy cái hay dở của nghệ thuật. Chúng ta không cần biết đến nghệ thuật, chỉ ý muốn sáng tạo và sự đã sáng tạo là đủ rồi. Cái ý muốn bao giờ cũng là một hiện trạng rõ ràng không che đậy — người coi tranh không nhia thấy

VÉO VON !

Véo von vừa hát vừa làm,
Vừa đùa khờ nhọc, nhẹ nhàng như bay.
Hát lên một điệu ca hay
Cho lòng thanh thản như mây lẹ làng.
Đề thêm cơn dăm vừng vàng
Bước chân rần gọi trên dưng chóng ga.
Hát lên một điệu vui tai
Đuôi cho bặt cái bi ai, thâm sầu.
Muốn trừ tức bực, lo âu.
Thuộc lên thân hiệu là câu hát tình.
Muốn quên mọi nỗi bất bình,
Cho đời sung sướng, cho mình sống vui,
Vừa làm vừa hát, ai ơi,
Véo von lên giọng, vang trời tiếng ngân.

Tú-Mỡ

vì tâm trí không được tự chủ, bị những thành kiến, những quan niệm đã học ám ảnh. Một bức tranh tượng ý tả về rục rờ của ánh sáng, không kể gì đến hình thể, trong đó ta chú ngay đến hình thể, vì ta sẵn có quan niệm trong hình thể, quan niệm làm lấp mắt cảm giác về ánh sáng mà, nếu vô tư, ta có thể nhận được.

Tôi thấy rằng quan niệm chung của số đông người Annam vẽ tranh là tranh phải như bức ảnh có màu. Xét một tiêu tiết gì trong tranh? Người ta viện ngay đến sự thực: nhìn một vật liệu trong tranh? Người ta so sánh ngay với sự thực. Làm như mắt họa sĩ là ở ở ảnh! Có khác gì, coi kịch lại có tính kiêu cách người xem chiếu bóng! Có khác gì bất một nhà văn tả người, đi tìm một người kiêu rồi theo người ấy, bịa người ta nói gì, làm gì cũng đều chép vào chuyện. Những nhân vật trong mỹ-thuật (trừ truyền thần) phần lớn đều là mỹ công sáng tạo: mượn một ít

vật liệu ở sự thực để nghệ sĩ sai khiến theo ý muốn của mình.

Cái ý muốn ấy, cái cách nhìn sự vật theo quan niệm của mình, cái mà đặc biệt cho từng nghệ sĩ ta vẫn gọi là nhân cách mỹ-thuật. Bởi mỗi nghệ sĩ (tôi nói nghệ sĩ chân chính) có một nhân cách mỹ thuật riêng, nhiều khi rất mới lạ, nên xem tác phẩm của họ mà tâm trí không tự chủ, đem theo những định kiến, những quan niệm của mình hay mượn của ai, là làm một điều không hợp lẽ phải. Nhà bình phẩm Charles Beaudelaire đã nêu lên thuyết: bình phẩm, muốn công bình phải tẩy vị (pour être juste, la critique doit être partiale). Tẩy vị đây là tẩy vị khuynh hướng của nghệ sĩ, theo đường ấy mà xét người, ta xem tranh cũng gần như bình phẩm. Nếu không quý, không nề ý muốn của nghệ sĩ, không bao giờ thưởng thức được tác phẩm mỹ-thuật một cách công bình.

Tô-1ử

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col BALEINÉ et TRUBÉNISÉ chez votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG

15, Rue du Riz — Hanoi

Agent à Namdinh :

BAZAR AU BON MARCHÉ
140-142, Paul Bert — Namdinh

SẮP CÓ BÁN :

Đũa với Ai tình

TIÊU-THUYẾT CỦA CÔ LỆ-CHI

Một tài-sĩ Pháp đã viết trước đây một thế-kỷ : « Không nên đũa với Ai-tình », chắc là Ai-tình nguy-hiểm lắm. Một cô nữ học-sinh Hanoi, 18 tuổi, rất giàu tự-do và lòng mạn, muốn thử một thí-nghiệm để xem Ai-tình là gì, và xem nó như thế nào, quyết trượng nòng, mà giá-trị về tâm-lý và nghệ-thuật không cần cần được là một bài phân-giải về cuộc thí-nghiệm rất lạ-kỳ, cảm-động ấy.

Editions MINH-RHUONG 15A, Cité Van-Tân, HANOI

Thư và ngân-pa-tiêu gửi cho nhà in-pa-tiêu-phát-hành ; Pá-kỳ :

M. TO VAN-DUC, Librairie Centrale, 110 Rue du Pont en Bois, HANOI

Trang ký : M. Lê thành Tuấn, 119 Bd Gia Long — HUẾ

Nam kỳ Cao-mên và Ai lao ; M. Minh Phương

CHUYÊN-ĐƠN, tiêu-thuyết của Lưu Trọng-Lư, giá 0p.35, cước 0p.21
ĐÁO MỒ tiêu-thuyết của Nguyễn Vỹ, sắp có bán.

DOCTEUR NG. - MANH - THAN

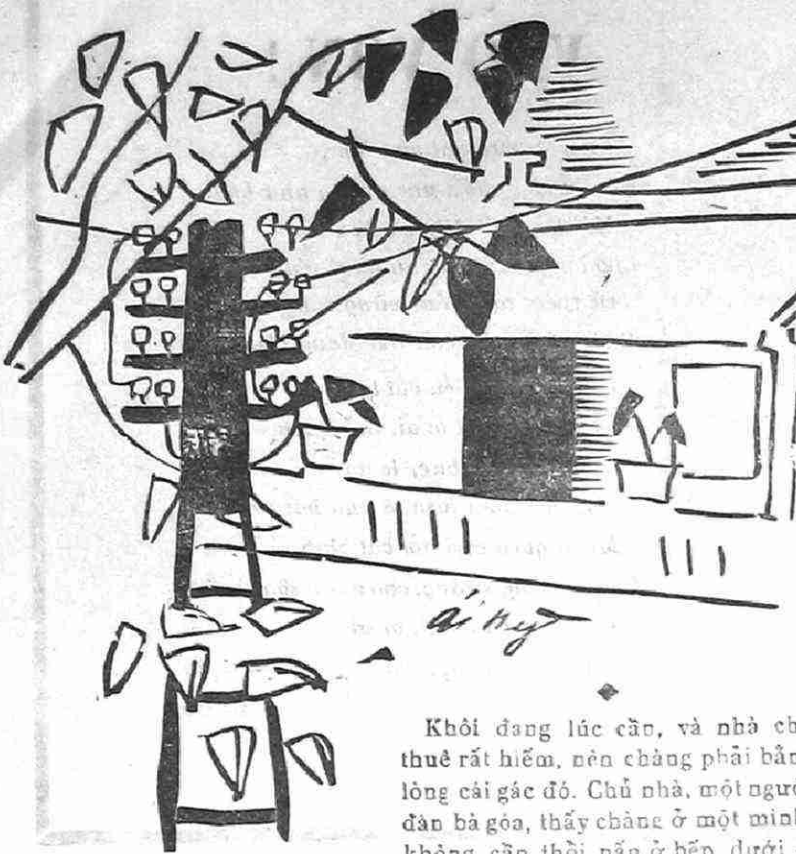
CLINIQUE ET MATERNITÉ
CABINET MÉDICAL

49-51 Avenue du Grand Beaudou
Téléphone : 330

Médecine générale et infantile
Dermato - vénérologie
Rayons X — Rayons U.-V et I.-R
Diathermie — Ondes Courtes
Courants Galvano - Faradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 11h.
Soir : 3h. à 6h.

Gác cho thuê

TRUYỆN NGẮN của ĐỒ-ĐỨC-THU

ngồi trong hàng.

Hôm đầu tiên nghề dạy, Khôi thấy một cảm giác lạ, nhất là lúc sáng dậy. Buổi sáng mọi ngày, chàng thường trầm ngâm trước ấm chè và vai đĩa siu-mai của một hiệu nào. Rồi tùy theo trời mưa hay nắng, Khôi vào thư viện, đến tán chuyện với mấy người bạn dôi dãi, hay ra ga ngồi hành khách xuôi ngược, tuy không đon đưa ai. Hôm nào buồn quá, và nhảm ngày phiên tòa, Khôi đi xem xừ an.

Khôi như ngạo nhòa không thấy phải mặc áo vẽ ngoài phố. Chàng râm râm, mặt mờ nhia chung quanh, thấy một cảm giác là lạ, và dễ chịu. Đầu chàng còn hơi nặng vì rượu uống với anh em đêm qua. Trên tay ghế, chiếc áo vật sộc sộc rủ một tay xuống sàn gác. Từ dưới đưa lên những tiếng động của một phố náo nhiệt: còi xe hơi, chuông xe điện, và thấy mọi người đương lảo lảo trong cuộc mưu sinh. Xưa nay chàng vẫn lẫn trong những tiếng đó, và lãnh đạm đi qua. Khôi nhớ lại đêm qua, lúc chàng về, bà cụ nổi một trận ho dữ dội, rồi cứ dai dẳng kéo từng cơn mãi đến lúc chàng ngủ, thoi nghe tiếng

Như theo một thói quen, Khôi trở dậy, mặc quần áo ra hiệu án sáng. Rồi Khôi đi ra lối thư viện. Nhưng qua vai phố, chẳng biết nghĩ sao, chàng quay « về nhà » đọc sách

Trong mấy bữa cơm đầu tiên, có con gái chỉ cầm cổ ăn, không hề nhìn lên Khôi. Bà mẹ thường săn sóc đến chàng, giục gấp những miếng ngon, có khi lại gấp đùm vào bát. Thấy Khôi khảnh ăn, bà thường ép chàng ăn nhiều thêm.

— Cậu — tổng cậu đã thay cho tiếng ông, vì Khôi ít tuổi và bà đã coi như người nhà — ăn ít qua, lấy đầu sức khỏe mà làm việc. Cậu lại hay đi chơi và xem sách khuya. Cậu làm gì nhỉ? Làm báo. Tôi thấy những ông làm báo hình như phải lo nghĩ nhiều lắm. Lao tâm nhọc hơn lao lực, cậu cần phải tâm bỏ nhiều lắm. Cậu rơi món này đi...

Bà gấp cho Khôi một chiếc áo gà rán, hay lườn con cá hấp.

Cô con gái cũng dần mất tình bên lên, vui vẻ nói chuyện như mẹ, và thường đề ý đôn bát của Khôi để xới cơm. Mà quả nhiên Khôi ăn nhiều lên thật! Chàng thấy sức khỏe trở lại, người dễ chịu hơn, và làm việc được nhiều.

Được ít lâu Khôi bỏ thói đi ăn sáng ở hiệu « cho đỡ mất thì giờ ».

Mỗi sáng, vú già mang lên một khay: trứng, sữa, bánh mì, bánh cuốn, cà phê... thay đổi hàng ngày.

Khôi thấy cũng sạch sẽ, ngon lành.

Rồi Khôi bỏ cả tính đi khuya, mỗi lần chàng về đêm, tuy hết sức nhẹ bước, nhưng tiếng giày ròn ròn lên thang cũng đủ làm mất giấc ngủ mỏng mảnh của bà cụ già, giường liềm ngay đấy. Bà cụ thức giấc, ho một hồi lâu. Tuy không ai nói gì, nhưng Khôi cũng tự lấy làm phiền cho họ. Chàng ở nhà mấy đêm, thấy quen. Mỗi lần muốn đi, chàng lại nghĩ cảnh ngoài phố ngày nào cũng giống ngày nào, không có gì đáng đề ý. Khôi tại ngồi xem sách, hoặc vẽ. Bàn thảo mỗi ngày một đầy thêm. Khôi vui vẻ vì đã không bỏ phí thời giờ, và thấy cách sống bình yên, điền hòa cần cho sự làm việc.

KHÔI đang lúc cần, và nhà cho thuê rất hiếm, nên chàng phải bằng lòng cái gác đó. Nhà dưới là một cửa hàng tạp hóa, hơi chật, lũng cũng những đồ đạc. Một lối đi hẹp, lách vào đến bên trong là chỗ cầu thang lên gác. Gian gác vuông vắn, kê được độ bốn cái giường. Phía rộng ra phố có một cái cửa sổ, lúc nào cũng đóng để tránh bụi, thành bên trong tối tăm và âm. Lúc mặt trời gần đứng bóng, mới thấy mấy ô ánh nắng ở chỗ nóc để hở, lấp kính chiếu xuống.

Mở cửa sổ dang trước, cũng không có cảnh gì đẹp. Mái hiên nhà dưới thè ra che một nửa đường phố. Mấy chiếc cửa sổ của gác nhà phía trước, một cột si măng chẳng chịt những giấy điện, một cành cây vươn ngang qua, mà ít khi có chim đến đậu, hoặc gió đến lung lay.

Mấy tháng nay Khôi lang thang ở Hà Nội, không có chỗ ở nhất định. Ngay ngày lượn quanh phố, lúc đói vào ăn ở bất cứ hiệu cao lầu, hiệu phở nào. Tối ngủ ở tiệm hút, nhà à đào hay nhà anh em bạn. Một chiếc va li giữ nhà người quen, thích thoàng Khôi về tắm rửa, thay quần áo, rồi lại đi.

Các bạn Khôi xem ý thích lối sống ấy. Họ cho thế mới hợp với tâm hồn nghệ sĩ, không bị ràng buộc. Nhưng ít lâu nay, mỗi lần họ ca tụng cách sống của chàng, Khôi lại có một nụ cười hoài nghi và chán nản. Khôi thấy ngày giờ chơi phí nhiều, và tiêu tốn. Chàng nhảm tính mấy tháng sau mới lấy được bản quyền một quyển sách mới. Ăn uống thất thường làm người yếu đi dần. Chàng nghĩ đến thuê nhà, để có chỗ làm việc nhất định.

Khôi đang lúc cần, và nhà cho thuê rất hiếm, nên chàng phải bằng lòng cái gác đó. Chủ nhà, một người đàn bà góa, thấy chàng ở một mình, không cần thồi nấu ở bếp dưới — một điều rất khó chịu đã sinh nhiều chuyện bất bình với mấy người thuê trước — cũng vui lòng, cho là một dịp may.

— Thưa ông, nhà ít người và bằng họ ế âm, nên phải cho thuê hơi dễ dãi thôi. Ông có một mình, ở đây tiện lắm. Nếu ông muốn xơi cơm với chúng tôi thì cũng xin vui lòng thồi nấu dùm ông. Chúng tôi rất cần thàn. Và lại người lịch sự, biết điều ở với nhau thì bao giờ cũng dễ dàng.

Khôi nghe hai tiếng « lịch sự », mỉm cười:

— Nhưng tôi hay đi chơi khuya, sợ mỗi khi về gọi cửa, phiền...

— Thưa ông không cần gì ở Hà Nội, thức khuya là thường. Thỉnh thoảng ông có đi xem si-nê, hay đi chơi tối, thì đã có vú già nằm ngay ngoài cửa hàng. Vú ấy tính ngủ lắm.

Một giọng con gái gọi với lên:

— Mẹ xuống bán hàng.

— Xin lỗi ông.

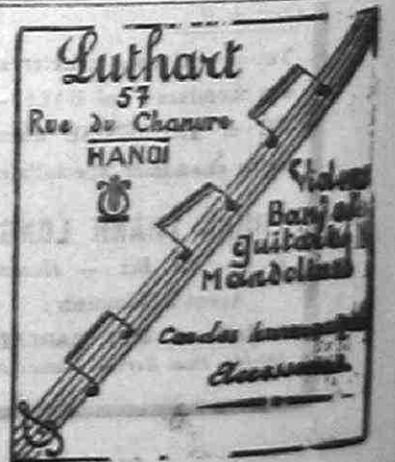
Người đàn bà vội vàng đi xuống, tiếng guốc lộc cộc ở thang.

Hai hôm sau, Khôi cho khuôn đến một cái đi-văng, và một cái bàn mộc: đồ đạc cần thiết để ngủ và làm việc. Chỉ có thế. Nhà chủ cho mượn thêm những thứ cần dùng: ghế ngồi, đồ rửa mặt, một bộ ấm chén. Buổi sáng, khi Khôi còn ngủ, người vú già lên quét dọn, lấy nước rửa mặt, pha sữa, một ấm chè rồi lại lẳng lặng xuống. Đến hôm Khôi ăn cơm ở đây mới biết rõ nhà dưới có ba người: bà chủ nhà, một cô con gái chạc hai mươi, và một bà cụ già, thường nằm suốt ngày ở chiếc giường sắt chân thang, lúc nào cũng buông màn, và vẫn ăn cơm riêng. Thêm một người vú già, ngoài mấy bữa cơm trong bếp thì lại ra

CHỈ LÀ MỘT TIN VỊT

Mấy hôm nay người ta phao ngôn có rất nhiều sự lạ xảy ra ở địa-giới. Không, đó chỉ là tin vịt, thực ra, mới có cuốn RỪNG XANH MÁ PHẤN, xi-bô, tranh tranh về thuyết mô-tô các cuộc xung-tột, các tình-trạng hỗn-tộn giữa hủ-tục của ngàn xưa và làn sóng văn-minh hiện-đại. Sách dày 120 trang, in đẹp, giá có 0p.30 ở xa thêm 0p.10 cước, gửi về

Editions Harrag-son,
97, Rue Coteau, Hanoi

Đã thế ở nhà, chẳng cũng như
đang đi, vì không phải đến ai. Bà
thì cũng chẳng chú ý, chăm nom.
Mà bà Khôi nghe tiếng ở nhà dưới
nói đến thì chẳng bà chú tướng Khôi
đi đây, nói chuyện với mấy người
trên. Khôi không rõ bà nói gì, và
cũng không muốn nghe, đi mạnh
mạnh cho họ thôi.

Bà ở nhà, người nào cũng
ngủ say. Họ tất đều nói to, coi
như trong hiện không còn ai.

— Đây giờ chúng mình làm gì?

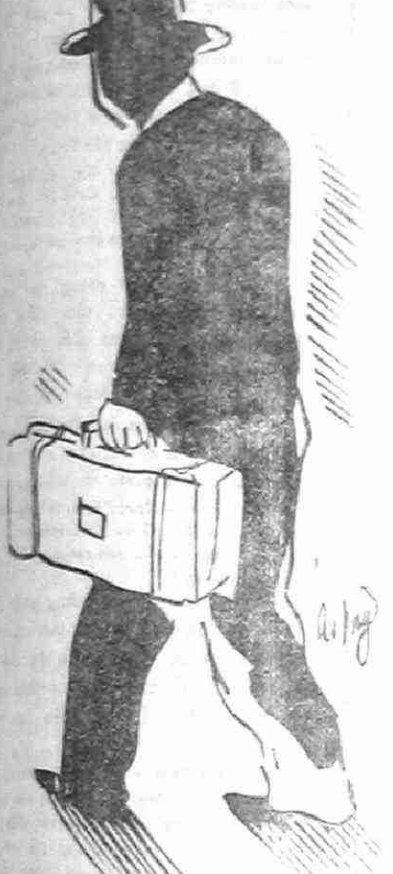
— Bà là anh Khôi không đi
đi đâu, vậy theo ý anh ấy. Anh Khôi,
đi đâu?

Khôi điếm đăm trả lời:

— Tôi đi về.

— To tiếng nhất, và như đã quá
chén:

— Các anh thấy chưa? Anh Khôi

muốn đi về! Xưa nay anh ấy có
nói thế bao giờ? Mà về đâu? Bây
giờ phải về, để cho có bé Khôi phải
chờ khuya mở cửa. Có bé tuy cũng
khá, nhưng nhờ giới không có chút

thông minh nào. Càng hay. Nếu họ
thông minh, khôn khéo, họ đã
chẳng lấy bọn mình. Rồi các anh sẽ
được đi ăn cưới anh Khôi lấy cô...
cô... cô con gái bà chủ nhà Ha, ha, ha.

— Như thế thì đã sao? Anh
chăm người ta lấy nhau ư? Các
anh cho rằng một nghệ sĩ không
được có gia đình, bị dằng buộc.
Chỉ là một ý tưởng nhảm. Bao
nhiều nhà văn, vợ con đẻ huê, mà
vẫn có những tác phẩm s ầu viết...

— Tôi không nói nghệ sĩ không
được lấy vợ, nhưng không nên.
Anh Khôi lại càng không nên làm.
Tôi quyết thế. Các anh thấy anh ấy
đạo này viết được nhiều, nhưng
các anh có thấy giá trị tác phẩm
anh ấy không? Một cỗi bai. Anh
Khôi à, một cỗi bai, anh hiểu chưa?
Họ còn nê anh, họ không nói rõ
Anh về đọc lại xem ít lâu nay anh
viết những gì? Các anh sẽ thấy
xuất hiện một loại sách cho các
ông giả kém ngữ. Anh Khôi không
cần nghĩ đến. Nhưng anh còn cầm
bút, và còn «tôi đi về» thì loại
sách ấy tự nhiên ra. Các anh thấy
không?

Mọi người đều khó chịu Khôi
ngồi lắng nghe.

Đêm ấy và mấy đêm sau, Khôi
suy nghĩ rất nhiều. Câu của T. có
một ít lẽ phải. Mấy lần chàng đi
chơi khuya về, mới dừng tiếng giầy
trước cửa và gõ một tiếng, cảnh
cửa đã mở. Có con gái như vẫn đợi
ngồi chàng về. Bữa điếm tâm sáng
hôm sau thấy đời đảo lộn. Khôi
nhận thấy quanh mình có những
sự chăm nom bao học, và... chàng
tự dè trôi theo.

Khôi xem lại những bài mới viết.
Lối viết dễ dàng, nhưng tư tưởng
lầm thướt, ủy mị. Chàng ngồi
xuất đêm, chống tay lên má, dăm
đăm nhìn đồng giầy trước mặt.
Thời khắc qua. Người thanh niên
vẫn ngồi như pho tượng, có lúc thờ
đài, mơ màng; có lúc mắt sáng lên,
đầy nghị lực. Gỡn sáng, chàng đem
đổi hết những bản thảo mới viết.

Mấy hôm sau, Khôi lại lang thang
ngồi phố, không có chỗ ở nhất
định. Và trước cửa hàng, lại thấy
cái biển:

«Gác cho thuê».

Đỗ đức Thu

C. C. K. P.

Một cuốn sách đầu tiên bằng quốc
ngữ có trên một nghìn phương thuốc
đang ngày cho nước ta.

Sách Cứu-cấp Kỳ-phương của
nhà thuốc Thượng-Hải xuất bản
gần 200 trang, in bằng giấy
bonflant hạng tốt, giá bán 7.000 một
cổn. Trong về hình thức bề ngoài
thì là một cuốn sách in rất mỹ
thoại đẹp để có, mà nội về bố
trưng thì thực là một cuốn sách
đáng chú ý hơn hết. Vì trong sách
đó có tất cả 16 bài ca sinh sản diện
quyết, 6 bài thơ phân biệt các
chứng đốm sang và trên 1000
phương chữa đủ các bệnh bằng các
cách gần tiện rất toàn diện. Trên
1 nghìn phương thuốc thiên nhiên đó,
chúng tôi rất tiếc không thể kể rõ
hết ra đây được, song có thể kể
đại-lược được rằng sách đó có đủ
các phương chữa từ các bệnh nguy-
hiểm ngặt-ngheo cho đến các bệnh
thông-thường giản-dị. Những tai-
nan như chết đuối, chết rét, chết
nắng, chết thất cổ, cho đến các
người ăn phải bùa mê, phải than
mồ, phải các chất độc hoặc nuốt
phải kim, phải lửa, hóc xương,
ngã bất tỉnh, gãy xương, bay bị rắn
cắn, ong đốt, cũng đều có những
cách chữa cấp-tức rất tức-nhiệm.
Những các tạp bệnh như các chứng
đau đầu, đau mắt, đau tai, đau mũi,
đau mồm, đau răng, đau cổ, đau lưỡi,
đau bụng, đau lưng, rụng tóc, cho
đến các bệnh giang-mai, các chứng
đinh-sang, các bệnh lậu, bệnh tiểu-
táo không điều, bệnh liệt-tương,
bệnh hiểm muộn sinh-dục, bệnh trĩ,
bệnh lở loét, bệnh sâu quầng,
bệnh thiên-truy, thân suy, phổi kém,
không có một thứ bệnh gì là không
có đủ các phương thuốc để chữa.
Những phương linh-nghiệm chữa
các bệnh dịch tả, dịch đạo mồm
cổ, đạo trêu, sỏi và tất cả các bệnh
kinh-nguyệt sinh-sản của đạo-hà,
các bệnh sai-độn của trẻ con cũng
đều có sự tìm kiếm chép đủ
trong đó. Ngoài ra còn phụ nhều
bài chữa các bệnh quái lạ như
đốt bình nãi người, các bà có
bệnh thương lồi khóc thâm
chúng ăn suy (bệnh ở trong âm-
hộ có tiếng thở phàn-phạch), chứng
cam vô cớ trẻ con... Những bài Thôn
kim-đan, Thôn-tiên Cu-thắng-hoan,
Cửu-long-đạo, Hy-độn thần-phương,
cùng tất cả các phương gia-truyền
bí-thư cũng đều có chép đủ trong
sách Cứu-cấp Kỳ-phương. Một điều
đặc-biệt là sách C. C. K. P. còn có
nhiều phương chữa cho người ta
nhuần sắc mặt, tăng vẻ đẹp, dài khải
như làm thế nào về mặt hồng hào có
duyên, tóc dài mà đẹp, tóc bạc trở lại
đen... Thực là một cuốn sách đầu
tiên bằng quốc-ngữ có trên 1 nghìn
phương thuốc dùng ngay cho người
ta mà hoàn-toàn như vậy.

Nếu nhà nào có một cuốn sách C. C. K. P.
trong nhà: 1 là để tránh được tất các tật
bệnh hoặc tai-nạn xảy ra những lúc bất
thần, 2 là hàng năm sẽ bớt được một số
tiền lớn chi phí về thuốc thang, vì trong
C. C. K. P. có đủ các phương chữa đủ các bệnh
cho người ta rất dân-dại, hết ừ tiền. Vậy nên
có mấy lời phân bình và giới-thiệu cũng
độc-giá như trên. Ai muốn mua xin nhớ
đặt thư và gửi mandat về cho nhà thuốc
Thượng-Hải, 15, Mission - Hanoi.

OUVERTURE
LE SAMEDI 14 OCTOBRE 1938

**CABINE
PROPHYLACTIQUE
du Docteur HÏ**

Ancien Interne de l'Hôpital
St Lazare de Paris

Spécialiste des
maladies vénériennes

Ouverture en permanen-
ce la nuit de 22 heures
à 6 heures du matin

Pour tous soins préventifs con-
tre les maladies vénériennes
(Dè pharmacie bon-lieu)

N° 2, RUELLÉ HỘI-VŨ

**Áo con nít
Vinh-Long**

Cần nhiều các nhà buôn Nam-kỳ

SAIGON
CHOLON
MY THO
BAO LIEU
TRAVINH
CANTHO
BIEN HOA
PHNOMPENH

Bán sỉ và bán lẻ giá rất hạ
58 Rue de la Citadelle 58 Hanoi

25%
Như nữ
đều cười-giới
ngay hạnh-kinh

NHỮNG
BÀI KHÓ CHỊU
AY CÓ THỂ
TRÁNH ĐƯỢC
MỖI THANG
ƯONG TRƯỢT
1 HỢP

**BẠCH
ĐYÊN
HOAN**

ĐIỀU-KINH, SỬA-HUYẾT

VÔ DINH DAN
CHOLON SAIGON PHNOM
VAN HOA 8 CANTONNAIL
HANOI

TIẾNG THU

ĐÃ CÓ BÁN THO
của
LƯU TRỌNG-LŨ

Giá 1p.50
Cước 0p.32

Một tập thơ đầy nhạc-điệu, đầy màu sắc, đầy phong-vị đất nước. Một công
trình ăn-lọt đong-dị mà sinh sản. In từ đầu Xuân đến cuối Thu mới xong.

Giấy thượng hạng. 6 bức tranh phụ-bản. Bìa mầu.

Editions LIBRAIRIE CENTRALE
TO VAN ĐUC, Directeur, 110, Rue du Pont en Bois - HANOI

Solutions raisonnées (Physique et Chimie) Vũ lai-Chương (adapté) Op.30
Nàng Hằng Vàng, tiểu-thuyết của Vũ Trọng-Cân Op.40
Nữ Học Sinh tiểu-thuyết của Nguyễn Văn-Phúc Op.23
Nữ Đồng co'n của đàn bà, tiểu-thuyết Vũ Trọng-Cân, sắp có bán.

TRÔNG CÌM

CHIẾN TRANH BẢNG

UỚN hiểu rõ chiến lược trên mặt bể, cách hành động ra sao và chủ đích có gì, thì ta không nên quên bề trước hết là để dùng cho các lực địa cùng các xứ giao thông với nhau.

Trên mặt biển chẳng chịt những con đường tuy không nhất định được bằng những đường trên lục địa, nhưng nó vẫn dẫn đến các nơi bắt đi địch là những cửa bể.

Một điều nữa ta không nên quên, là chiến tranh ngày nay không giống như 150 năm về trước, chỉ chuyên về sự xung đột của hai đạo quân lãnh nghề, còn mọi người trong nước không can dự đến thì vẫn làm ăn buôn bán như thường. Chiến cụ ngày xưa cũng không phiền phức mấy, và những thổ sản trong nước cũng đủ nuôi quân lính cùng nhân dân trong nước.

Ngày nay thì không thế. Những súng đại-bác, tạc đạn, thuốc nổ, xe thiết-giáp, tàu bay, tàu thủy, tất cả những máy móc tinh xảo ấy bị hủy hoại đi rất chóng, nên người ta phải chế tạo ra cái mới luôn, hoặc mua ở ngoại quốc. Lại còn mua ở nước ngoài những nguyên liệu để cho các nhà đúc súng và nhà may chế ra khí-giới đạn-dược: náo trâu bò, thóc lúa, dẫu, các thực hạt cần dùng cho sự sinh tồn của

TÀU NGẦM

dân chúng vì trận mạc mà bị thiên thốn. Thế mà xứ thổ sản nhiều nhất và công nghệ phồn thịnh nhất lại là các nước châu Mỹ, hoặc những thuộc địa xa xôi.

Vậy một nước đang có chiến-tranh phải lưu tâm nhất là làm sao cho tàu thuyền của mình được tự do đi lại trên mặt bể, mà bên địch không được tự do vùng vẫy như mình. Muốn thế, trước hết phải khỏe nhất nghĩa là phải giữ bá quyền trên mặt bể.

Trong trận Âu-chiến mới nhóm này, cũng như hồi năm 1914, cái ba quyền trên mặt bể ở trong tay quân Anh-Pháp. Đó cũng là một lẽ chính khiến quân Đức sẽ bị thất bại.

Chiến tranh trên mặt bể

Song chiến sách trên bể khác hẳn với chiến - sách trên bộ. Trên lục địa, kế-hoạch là công kích bên địch để chiếm cứ đất-đai mà bên địch cố giữ, để bắt họ phải lui mãi, để chiếm lấy tỉnh-thành, đường xa, đường xe lửa, nơi súc-tích lương thực khí giới bên địch.

Trên bể, không có tí gì giống như thế.

Muốn một hải đạo không bị bế tắc, chỉ cần làm sao cho thủy - đội bên địch không hành động được, và muốn được thế, làm sao cho thủy đội kia phải bị tàn phá, hoặc có thể bị diệt-vong. Một trận thủy chiến khiến cho một mặt bể được yên ổn có thể khởi thế công cách chỗ ấy đến mấy trăm hoặc mấy nghìn cây số. Ấy là cái trường hợp xảy đến cho ông Soffren trên Âu-đô Dương về thế kỷ XVIII, như trận Trafalgar về năm 1805, trên Jutland hồi 1916. Riêng cái tỷ - dụ sau này, ta có thể nói rằng, trong trận thủy-công trên mặt Bắc - Hải, ngày 31 Mai 1916, giả đội chiến hạm Anh bị chiến hạm Đức đánh bại thì tàu buôn Anh sẽ không thể nào qua lại được phía nam Đại-tây-Dương, mà tới biển Manche lại càng khó khăn nữa. Như vậy nước Đức sẽ được chủ quyền trên mặt bể, nước Mỹ sẽ không vào trợ chiến, và quân đội Pháp và Đông-Minh, cho

dùng cảm đến đâu, cũng sẽ bị ép dưới sức của kẻ mạnh hơn.

Mặc dầu vì bị thua không được tự quyền tổ chức lại đội thủy quân, Đức vẫn tìm hết cách để chiếm được bá quyền - trên mặt bể. Đức lấy làm đặc sách khi đã tạo ra một đại đội tàu ngầm, cốt để đánh trong khi bất thần, những tàu buôn Anh-Pháp đi lại trên đường thông thương.

Ngay từ hồi đại chiến năm 1914, để giải vây cho vùng duyên hải nước mình Đức đã dùng tàu ngầm để tuyên chiến một cách quyết liệt với hết thảy các tàu bè, mặc dầu là của những nước trung-lập, đã ra vào các cửa bể Anh, Pháp.

Bên Đông-Minh đã phải một hai năm mới thành lập được phòng-thủ. Bảo vệ cho các tàu chở lính và chở hàng, và bề tỏa kín các cửa bể sao cho tàu ngầm không thể lọt vào được. Từ vụ bè 1917, những cách phòng thủ kia đem ứng dụng đã được mỹ mãn, và càng ngày lại càng tiến bộ thêm cho mãi đến hồi đình-chiến, đến nỗi các trận thất lợi thất không đang kể vào đầu nữa. Cùng những cách phòng thủ kia đã đem ứng dụng vào từ khi chính chiến ngày nay vừa nhóm lên, cho nên, chỉ trong ba tuần lễ, những tàu bị ngư-lôi đình-phá mỗi ngày mỗi ít.

Là vì nếu tàu ngầm Đức có tiến bộ hơn hồi 1914 thì những cách ngăn ngừa cũng đồng thời tiến lên mau chóng không kém gì.

Ai còn lạ gì tàu ngầm hình thon, hai đầu nhọn và dẹt. Tàu có hai bộ động-cơ máy Diesel để chạy trên mặt nước, và máy-diện dùng khi tàu lặn. Trọng tải nó từ 250 đến 4300 tấn. Mà hạng nhỏ nhất ấy, cả thế giới chỉ có một chiếc, chiếc tàu ngầm Sarcouf của Pháp Tàu ngầm Đức còn bé hơn nhiều, những chiếc nhỏ nhất đang ứng dụng trong đội thủy-quân Đức cũng không quá 740 tấn. Đức còn những tàu từ 500 đến 250 tấn, những chiếc sau này dễ hành động trong những bể hẹp, như bể Manche, Bắc-Hải, bể Baltique.

Những tàu ngầm Đức trọng tải 250 tấn, dài 41m,60, rộng 5m,80, chứa

(Xem tiếp ở bên)

NGAY NAY

Trường-gián, Vinh— 1) Tôi rất mến quý thầy ra hieu các nhà văn-hào Pháp, nhưng tôi chỉ muốn được tư-tướng hay triết-lý của các nhà ấy thôi. Còn cái hay của các ông ấy là dùng (thí dụ như của văn nghệ) những hàng (những lý) tôi không sao tự tìm thấy ở trong sách được. Tôi học lấy, vậy làm thế nào để biết được vấn đề của mỗi nhà văn hay ra sao? Có nhà xuất bản nào bên Pháp in ra những tác-phẩm chú-thích thật rõ ràng thích hợp cho tôi không? (không kể những sách của nhà Larousse và Diderot vì tôi đã xem quá mà vẫn không hiểu).

— Đọc sách mà hiểu được tư tưởng và triết lý của tác giả là một sự tốt vời. Còn cái hay của các văn /hào chỉ mình giỏi chữ Pháp và xa xa mới hiểu được, mà cũng đối chọi thật vì khó lắm. Song biểu tư tưởng là chuyện. Không có sách nào có chú thích như ý ông muốn, vì cái hay của họ không thể lấy chú thích gì giải được. Có chăng ông chỉ nên xem những phê bình, hoặc các sách luận về các hành văn của các tác giả Pháp.

2) Tôi muốn tự học lấy các khoa học (Pháp văn, Toán pháp, Cách trị) cho tiện kiến thức. Có nhà xuất bản nào bên Pháp soạn riêng những sách cho các người tự học không?

— [t] có sách soạn riêng cho người tự học, nhưng có đủ sách tương lai độ, khiến người chưa biết gì có thể theo học đến nơi được. Vậy ông nên những sách theo sở biết của ông tự học. Có loại sách « Initiation... » ở Physique, à l'Alzèbre, v. v. » cũng rất cho người chưa biết.

Động-Thạch — Người ta có thể tập thể nào mà làm nổi và đạt được những không? Tập võ sớm quá thì người ta có thể phải chóng?

— Tập võ — tập những môn thể dục và thể thao, không làm làm ngay đi bao giờ cả. Còn nếu tập cho người thì phải theo phương pháp riêng. Cách thức đã chỉ bảo nhiều lần trong mục này.

Tô Anh, Hanoi — Tự tôi lấy của thầy gửi một người đàn bà học cũng của thầy, có người con gái tên là ma tôi cũng phải, tôi không muốn. Vì nó thì, nó muốn lấy hai người kia mà không lấy được, nếu lấy mà để một nơi thì nó có thể biết được. Vậy ông trường hợp ông tình hình này.

— Ông yêu gì mà tham lam quá! Theo tục nước ta (và nếu ông đã đi cưới ba bà, hay ba bà ở ngoài đời thì ông có thể lấy ba vợ được. Tôi khuyên ông chú ý nhiều thế.

Đừng để nước lên

Những vị làm việc nhiều giờ, lau ngày tinh thần hao mòn, mệt mỏi, hay chóng mặt. Những bạn thanh niên vì ý sự, chơi bời quá độ, những người có quảng đen, mình này bản thân. Những người đau môn nghiệp vụ, những vị đã lâu không có con cái, v. v. Xin hãy...

SẮM NHUNG BỔ của PHỤC - BẢNG ĐƯỢC. Sơ khi đang xong, chúng...

Lỗi nơi ai ?

— Anh lúc này hư lắm ?
— Không hư sao được, vợ ấy đã chán tôi cứ lạnh lùng mãi, thì còn lạc thú gì ?

— Chị ơi, nhà em cứ đổ tội cho em, ở với nhau hơn 10 năm bây giờ nhà em đâm ra lêu lổng...

— Em ơi, không phải lỗi ở dang nào cả, muốn sống trở lại tuần trăng mật, vợ chồng em hãy uống thuốc BỒ-HẠCH VẠN-BẢO.

Thuốc VẠN-BẢO là cừu tinh của tình yêu, có thứ cho đàn ông, có thứ cho đàn bà.
1 hộp dùng 10 ngày 4p.00
1 hộp là 4 hộp 15p.00
Tổng phát hành phía Bắc :
VẠN-HÓA
8, Rue des Cantonnals — Hanoi
Tổng phát hành phía Nam :
VÕ-ĐÌNH-DẪN
325, Rue des Marins — Chợ Lớn
ĐẠI-LÝ : Mai-Linh 60-62 Cầu Đất Hải Phòng, Nguyễn-vân-Đức 11 Rue des Caisnes — Hanoi

XI

HƠN một tuần lễ rày giấc mộng dữ dội ấy ám ảnh Lan, trong khi nàng ngủ cũng như trong khi nàng thức, ngồi đọc sách hay khâu vá. Có lần nửa đêm nàng dậy mở cửa sổ đứng băng giờ nhìn ra vườn mờ sáng trăng hạ tuần, và mơ màng làm lại giấc mộng vừa tan. Nàng thấy Nam với nàng cãi nhau, đánh nhau, rồi nàng bỏ về nhà cha mẹ. Nơi chỗ này có sự thay đổi trong mộng : Hoặc Nam đến xin lỗi nàng, Nam nói khéo quá, và nàng cảm động ôm lấy chồng mà khóc : Nàng sung sướng, lòng nàng êm dịu dần, vì đã lâu lắm nàng không khóc được nữa. Hoặc nàng đệ đơn kiện Nam và đòi ly dị : Một cảnh tòa án trang nghiêm hiện ra. Trang sự của nàng cứ hùng hồn quá, và nàng được kiện.

Tưởng tượng là nhớ. Mộng thường đi theo sự thực, đi theo các việc đã xảy ra. Vì sự thực, vừa xảy ra một việc, một việc ghê gớm, mà Lan coi như có can hệ đến hạnh phúc, đến tính mệnh nàng : Nam yêu một người khác.

Nam yêu một người khác, có thể như thế được không ? Lấy nhau chưa được nửa năm, Nam đã chán ghét nàng ? Nàng thấy vết thương lòng một ngày một mở rộng, không sao còn hàn gắn được nữa.

Hôm ấy nàng đi chợ Hà-dông về. Ngồi trên xe điện rỗng đã bán khoán sột ruột, hình như tâm linh đã báo trước cho nàng biết sắp xảy ra tai nạn. Tới công nhà, trước khi kéo chuông, nàng đứng lại tỏ mò nhòm vào phía trong. Và nàng thấy ở hiên thấp thoáng một thiếu nữ. Nàng vẫn tưởng đó là người kiêu mầu của Nam. Nhưng nàng không khỏi lấy làm lạ, vì mọi lần người ấy đến, tức thì ngồi hay đứng cho Nam vẽ liền, xong việc là đi ngay, không dènh dằng ngồi dón lại nơi chuyện bao giờ. Người ấy ít lời đến nỗi Lan đã phát ghét, cũng như nàng ghét người kiêu mầu trước liền thoáng và nhí nhảnh.

Cái thời kỳ ghen với những kiêu mầu của Nam đã qua rồi. Có lẽ nay nàng thấy họ không đáng được lưu tâm đến quá, vì nàng đã trông rõ chỗ nhược điểm của Nam : Chẳng tránh sự thân mật với những cô kiêu mầu thuê tiền. Nhưng buổi đầu, nàng đã khổ sở trong bao lần về bọn họ. Nàng không thể tưởng tượng một người đàn ông ngồi hàng giờ trước mặt một người con gái, nhìn nhàn tí mĩ từng ty từng tí từ cái miệng cười cho chí cái mắt liếc, mà lại không đi tới tình yêu, dù là tình yêu tình thân hay tình yêu thể chất. Một hôm lần thân nàng hỏi Nam xem có thể chỉ vẽ phong cảnh mà không vẽ người được không. Nam cười gật trả lời :
vợ :

ĐẸP

TIỂU THUYẾT của KHAI HƯNG
(Tiếp theo)

— Được chứ, Corot chỉ nổi tiếng về những tranh phong cảnh.
Lan sững bảo chồng :
— Đấy nhé ? Bao giờ em cũng thích tranh phong cảnh hơn tranh người.
— Nhưng trong phong cảnh bao giờ chả có người, cả trong tranh phong cảnh của Corot cũng vậy.
— Trong phong cảnh của nước ta chỉ có người nhà quê.
Nam lại cười :
— Vì thế em không sợ ? Em không sợ các cô gái quê ?

Nay thì Lan không sợ một cô gái làm kiêu mầu thuê nào nữa. Nàng đã nhận xét và tin ở lời Nam : «Đó, với họa sĩ, một người con gái đẹp chỉ là một phong cảnh đẹp!» Đối với các họa sĩ khác, nàng chưa dám chắc, nhưng đối với Nam thì nàng không ngờ vực gì nữa, ấy là nơi trong « cái xã hội kiêu mầu ».

Còn đàn bà con gái trong những xã hội khác, hay trong xã hội, nơi vẫn tất ?
Có những người nàng thấy cao quý và cách biệt nàng nhiều quá đến nỗi nàng không dám ghen tuy biết được Nam săn sóc chiều chuộng một cách quá rõ rệt. Một bà, một bà huyện mà Nam quen ở Sầm Sơn hai năm trước, thường đến chơi, sau khi đã đặt chàng vẽ xong một bức hình.

Bà ta vào trạc ngoài ba mươi, nhưng trông trẻ lắm, trẻ như chưa tới năm mươi, ngực nở nang, bụng thon nhỏ, thân cao dong trong bộ y phục dài, đôi mắt sáng ngời trong cái quần đen chi, dưới cặp mắt lông mi về sếch lên thái dương.
Đứng trước bà ta, Lan thấy mình trẻ con quá, « bé bỏng » quá — Bé bỏng đó là tiếng nựng âu yếm mà Nam đem tặng nàng, mỗi khi nàng giận dỗi điều gì. Bà ta đồng đặc đường hoàng trong lời nói cũng như trong dáng điệu mà Lan ngắm thấy tương đương với cái cách tiếp đãi dễ dàng và lịch thiệp và thân mật của Nam : « Hai người này như ở cùng một xã hội, nàng nghĩ thầm, còn ta, ta chỉ là một thiếu nữ về thơ, một cô học sinh bé bỏng ! » Và nàng im lặng ngồi nghe hai người nói chuyện, tựa một cô gái nhỏ ngoan ngoan, nết na. Để nàng không có vẻ bỡ ngỡ như lạc vào một nơi xa lạ, thỉnh thoảng Nam lại quay về phía nàng hỏi hay bàn một câu, nhưng nàng vẫn bẽn lẽn, rụt rè, sợ dù Nam đã khôn khéo xoay câu chuyện theo hướng nàng thích thảo : vào chương cổ điển Pháp hay sử ký cận đại Âu châu, những điều mà nàng đã học ở trường.
Và nàng tự nhủ : « Những cái học ở trường toàn là những cái vô ích »

ĐÃ CÓ BẢN

THẠCH-LAM

NGÀY MỚI

TIỂU-THUYẾT

Một cuốn : Op.55

Có in riêng cho các bạn yêu sách đẹp 40 bản trên giấy
chương hạng, có chữ ký của tác-giả, giá 1tr 1p. đến 2p 50.

Lại mua ngay không hết.

CON CÁ THẦN

của: HOÀNG-ĐẠO

Cuốn thứ hai trong loại Sica Hồng. Giá Op.10

— Hay Trinh ở đây ăn cơm với chúng tôi.

— Em cảm ơn anh, cho khi klác, sợ ở nhà chờ.

— Đệ tôi cho thằng xe nó lên nhà nói Trinh ăn cơm ở đây.

Lan vẫn lặng thinh ngượng nhàu trời, về mặt lạnh lùng, Trinh đáp:

— Thôi, thế không tiện. Anh cho em về.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

— Thôi, thế không tiện. Anh cho em về.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

không nghĩ ngợi, nàng kéo mạnh chuông.

Nam chạy ra mở cửa. Lan trên trán nhò nhò mồ hôi, và lấy làm lạ rằng nét mặt chàng không đổi: vẫn cặp mắt sáng và thẳng thắn, vẫn cái miệng tươi cười và thành thực. Nàng làm ra tự nhiên hỏi chàng:

— Ai đến chơi đây?

Hơi thở nàng ngắn và giọng nàng hơi run, nhưng hình như Nam không để ý tới. Chàng vui vẻ đáp:

— Trinh đấy. Trinh đòi về ngay nhưng anh bảo ngồi chờ em, vì biết em sắp về.

— Anh biết em sắp về?

Nam quay vào gọi:

— Trinh!

Trinh chạy ra, chào hôn hờ:

— Bonjour Lan. Đi chợ sao về muộn thế, làm em chờ mãi.

Lan mát mẻ:

— Chờ mãi kia? Vậy em xin lỗi chị nhé. Nhưng mấy giờ rồi, Nam nhi?

— Gần mười một giờ.

Trinh hoảng hốt:

— Gần mười một giờ? Thôi, xin về thôi.

Lan lắc đầu cười:

— Chị về? Chị chờ em mãi, lúc

em về chị lại bỏ đi... Thế thì lạ lùng quá.

Nàng vừa cười vừa nhắc đi, nhắc lại:

— Chị lạ lùng quá!

Nam biết vợ ghen, vì chàng không còn lạ gì tính Lan. Nhưng Trinh vẫn thẳng thắn trả lời, cái thẳng thắn mà Lan cho là quá trớn:

— Chẳng lạ lùng gì cả! Đợi giờ ăn rồi thì phải về.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

Nam tưởng nên mời một cậu xã giao.

hỏi lại:

— Nhận lời gì? Anh bảo em nhận lời cái gì cơ?

— Không, anh hỏi Trinh có nhận lời ăn cơm với chúng mình không?

— Em không thể nhận lời được đâu.

Câu trả lời của Trinh làm Lan hơi người giận, vì nàng không muốn mời Trinh ăn cơm hôm nay. Mà Trinh có lẽ cũng hiểu thế nên càng quả quyết đòi đi ngay.

— Không ăn thì không ăn, nhưng hãy vào chơi đã. Chẳng lẽ em vừa về chị lại đi ngay.

— Lan muốn dò cho ra vì sao ban này hai người lại đuổi nhau. Nhưng Trinh đã thật thà kể.

— Anh Nam chơi đánh tay tài lắm cơ, chị ạ. Chị chơi có giỏi không?

Lan tò mò hỏi:

— Chơi đánh tay? Em không biết chơi đấy.

Nam cười:

— Còn vờ!

Trinh giáng ngựa:

— Thế này này, chị đặt úp bàn tay lên trên bàn tay em, hễ em đánh trúng tay chị thì em được đánh nữa, nếu hụt thì em để chị đánh lại. Hay lắm. Đây này nhé.

Vừa nói, nàng vừa nhanh nhẹn đập lên mu bàn tay bạn. Lan kêu:

— Á đau! Thôi không chơi, nhả lắm!

— Đây này, chị coi, anh đánh đỡ cả tay em, em phải đánh lại chị để báo thù mới được.

Lan, giọng lạnh lùng:

— Anh ấy đánh thì đành lại anh ấy chứ! Đánh thế nào được tôi?

Rồi nàng cười khờ khạo.

— Thế hết trò ấy, có chơi trò gì nữa không?

Câu hỏi của Lan làm Nam vừa tức giận vừa sợ hãi. Chàng sợ Lan làm to chuyện. Nhưng Trinh vẫn thẳng thắn đáp:

— Đánh tay thì anh được em, nhưng chạy thì anh thua.

— Chạy?

— Vâng chạy. Thế này này. Một người đứng giữ bàn tay ra để một người đánh rồi chạy, hễ chạy đến rặng cau kia là được. Gần như cái lối chơi cướp cờ của chúng mình khi xưa ấy mà!

(Xem tiếp trang 18)

KHÁI HUNG

Mandat

Một học sinh viết thư về bố mẹ ở tỉnh xa:

... Đố này ở Hanoi khan hào, bạc giầy tiêu rất khó. Vâng tháng sau xin thầy gửi mandat toàn bạc hào cho con...

Của L.H.X.

nên dùng thuốc, như bây giờ ngài uống thuốc đau bụng, nữa về sau có đau bụng đã có thuốc trừ rồi, các ngài nên uống để phòng trước đi.

Làm gương

— Đấy trầy xem như thằng Đòm người hiền lành ai cũng yêu, chết đi biết bao người đưa đám, mà gương không thấy nó làm gương cho mà theo đó ư?

— Nhưng nó chết rồi còn làm gương thế nào được mà con theo?

Của N. Quang.

Khách

LY-TOÉT dẫn con — Hễ có khách đến thì bảo tao đi vắng nhé.

KHÁCH vào hỏi — Ông có nhà không em?

TOÉT (con lý-toét) — Thưa ông có. Đến khi khách về, Lý-toét mừng con: Tao đã bảo mày hễ có khách đến thì bảo tao đi vắng... — Toét với cướp lời — Nhưng ông này có phải là khách đến?

Của Tú-Kiến.

Đang báo

TI — Tôi! Ba tao có bài đang báo máy a.

TÔ — Thế à, bài gì máy?

TI — Bài quảng cáo «Tua Sơn-đông» mới về.

Của Trabacot.

Dốt

TOE học — Non là không, non là tên.

LY-TOÉT, mừng con — Toe! Thế là mày dốt rồi, còn «non» là làm ruộng là nghề của tao, mày quên à?

Của Wong Joo.

Chưa nọc rắn

A hỏi B. — Ngày B, thầy giáo bảo nọc rắn cắn thì phải lấy giầy bọc lên trên vết thương cho nọc khỏi chạy vào khắp mình, vậy thầy tao vừa bị rắn cắn ở dưới cổ thì làm thế nào?

B. — Thế à? Thì mày phải mua mau lấy giầy thủng mà quấn vào giữa cổ thầy mày rồi riết thật chặt cho nọc khô, chạy vào!

Của Nguyễn-Tâm.

Quảng-cáo

— Những ai không có bệnh cũng

CHEMISES
hiệu MILAN

Cổ Tribénitê, vải đẹp.
May khéo, hợp thời.
Mặc dài rộng
Giá 1p.00 đến 5p. một chiếc

Bán buôn, bán lẻ tại:
MY-LAP
175 - Rue Coteau - HANOI

BAOPHÊ
Linh dược

Chuyên trị ho gió ho khan, có đờm tắc tiếng. Ở thanh ho. Ho sần-hần. Các bệnh ho mới phát và lâu năm

VO DINH DAN
CHOLON-JAIGON-PHENH
VAN-HOA - 8
CANTONNAIS
HANOI

— Em yêu anh lắm lắm, vì «bụng» anh không bao giờ «bạc».

«Ngày Nay» nói chuyện

(Tiếp theo trang 11)

Ngọc-Lam, Hanoi — Âm nhạc và hát có ích lợi những gì? Tại sao nhiều gia đình có cấm con đàn hát? Câu xướng ca vô loài mà các cụ dùng để chỉ trích có ý nghĩa gì?

— «Âm nhạc làm thuần nhã phong tục», có câu ngôn ngữ tây nói thế. Dẫn sao, âm nhạc và ca hát cũng là nghệ thuật, và như nhiều nghệ thuật khác, khiến cho cuộc đời đẹp đẽ và thanh thúy hơn lên. Câu «xướng ca vô loài» chỉ đúng vào thời trước, lúc đó các người theo đuổi nghề hát thường không đứng đắn, theo ý các cụ. Bây giờ thì ta biết phân biệt giá trị của nghề và của người hơn.

Trần Tâm, Hanoi — Người ta nói các nhà báo kiếm được nhiều tiền lắm, có đúng thế không? Và người làm báo hưởng thế có xứng đáng không?

— Người ta nói sai đây, vì không biết rõ. Nhà báo ở đâu chứ ở bên ta thì sống khổ khăn lắm, họ chẳng có một vài ông chủ bỏ vốn ra mở báo là có lãi mà thôi. Đó là một việc đứng buồn trong nước ta: ví dụ một bên tập viên một nhà báo lớn ở Đông-dương mà lương tháng không được 100 bạc thì thế là một sự bất công và chúng tôi lòng bực bực của công chúng đối với những người trí thức quá. Còn xứng đáng hay không là tùy người, nhưng có một điều là nghề báo là một nghề đáng được hậu đãi hơn thế nhiều. Nhà văn ta cũng chịu số phận như nhà báo; bên cá nước, nhà văn xuất bản một cuốn sách là đủ sống phong lưu ít ra trong vài năm, còn ở ta không đủ sống trong hai tháng.

Phạm-vân-Nghiêm đi Ba Hanoi — Tôi thấy rằng một số rất đông thanh niên ta đến ưa mặc quần áo tây và hàng mặc quần áo ta cứ dần dần tiêu diệt. Các hiệu thợ may ta dần dần mất ăn mất ngủ và tìm cách đổi nghề sang làm thợ may tây. Vậy tại sao nhiều người lại bỏ quần áo quốc phục đi như thế? Mặc nó mất giá trị những gì? Nước Nam ta có cần phải bỏ quần áo tây để mặc quần áo đẹp đi à ăy như không?

— Đó là một vấn đề đáng tư ý, và khó giải quyết. Mặc quốc phục không phải mất giá trị — Giá trị dân ở bác

quần áo! —, nhưng hiện giờ nhiều người bẽ thấy quốc phục là khinh, nên lại cũng nhiều người sợ không dám mặc. Sự đua đòi ăn mặc sang trọng của thanh niên — (nhiều người còn đi học mà cũng mặc rất sang trọng xa xỉ) — lại khiến họ xa quần áo tây hơn nữa. Kể về sự tiện lợi thì quần áo tây tiện hơn và gọn hơn, quần áo ta bất tiện ở chỗ cái khăn. Đội khăn thì không cho được đầu, mà thay vào cái mũ thì coi không nhã lắm. Vậy chúng ta nên dùng quần áo Pháp lúc nào cần đến và đi làm, còn trong những dịp xã giao cũng nên dùng quốc phục cho nề. Đó là cách giải quyết của người Nhật Bản. Họ ta phải tìm cách sửa đổi lại cái khăn, và nhất là đừng coi khinh những người vận quốc phục. Khi nhiều người bôn, thì sự đó sẽ mất đi ngay.

Mộng-Lý, Hanoi — Muốn cho người khác mạnh thì phải tập thể thao bằng cách nào? Dân dĩ công hay.

— Tập lối vận động Thụy Điển (Gymnastique Suédoise) đó 15 phút mỗi ngày. Đó 10 lối là đủ rồi, không cần nhiều. Đã có những sách riêng chỉ bảo cách tập cho dân ông và dân bà.

Melle Khanh, tuổi 196, Hanoi — 1) Tại sao ta nằm ngủ phải cần gối đầu? Gối cao quá hay không gối có hại gì không?

— Đó là do thói quen. Nhiều người nằm ngủ không cần gối đầu. Nằm gối vừa phải, vừa đủ nâng đầu thẳng với vai thôi.

2) Muốn thể thao nhảy giầy (patin à la corse) có ích lợi về gì?

— Nhảy giầy là một cách vận động rất tốt, khiến người dẻo dai và nhanh nhẹn.

H. D. Nhã-Lang, Hanoi — Những ông văn như ông truyện Kiều của cụ Nguyễn-Du và «Les Misérables» của Victor Hugo thì có thể là bất tử được không?

— Cuốn Kiều của Nguyễn-Du đã lên là một áng văn tuyệt tác. Còn «Les Misérables» của Hugo là một tác phẩm có ảnh hưởng hay, mà cũng làm đau khổ. Song bây giờ nhiều người vẫn đọc.

(Xem tiếp trang 12)

Nghĩa vụ công dân

(Tiếp theo)

của HOÀNG-ĐẠO

— Nay ông, ông thử nhận đén xem đây có phải là con ông đã lạc mẹ: không ?

CHÚNG ta đã biết rõ đâu là quyền hạn một người dân trong nước, đâu là nghĩa vụ của người dân ấy đối với xã hội, đối với nước.

Nhưng trong thế giới không phải chỉ có một nước. Hoàn cầu chia sẻ ra làm nhiều nước, nhiều giống người. Vậy đối với nước của ta, với đồng bào của ta, ta đã biết rõ nghĩa vụ và quyền hạn, nhưng đối với nước khác, đối với công dân một nước khác ta cần phải thế nào ?

Ta hãy giờ lịch sử xem câu hỏi ấy người đời trước trả lời ra làm sao. Thủa xưa, người ta chỉ biết có nước. Người nước ngoài đều bị coi là những sinh vật không đáng kể. Nước Tàu ngày trước gọi chung người nước khác là man di, tiếng « man di » bao giờ cũng hàm một ý khinh khỉnh miệt. Bên Âu châu ngày xưa, dân La-mã và dân Hi-lạp cũng khinh miệt người ngoại quốc như thế.

Sự khinh miệt ấy có thể có được, là vì sự giao thông bất lợi, hai dân tộc láng giềng sống mỗi bên một đời riêng, từ tôn giáo đến phong tục đều khác. Không cùng nhau lẫn lộn.

Nhưng, dần dà, sự tiến hóa khiến người ta nhận thấy càng ngày càng rõ rệt sự liên lạc giữa hết thảy mọi người trong thế giới. Một nước bây giờ không thể một mình mà đứng vững được, vì sự sản xuất nhiều đã khiến mỗi người chuyên chú về một mặt. Sự liên lạc ấy về mặt kinh tế, ai cũng nom thấy rõ. Mỗi liên lạc mà ít người thấy rõ hơn, là mối liên lạc về tinh thần. Tư tưởng bây giờ không phải là của riêng một nước nữa, mà là của chung của thế giới. Một khi ý tưởng bình đẳng tự do, đã được cuộc đại cách mệnh Pháp nêu cao, những ý tưởng ấy lan đi khắp bốn phương, và dần dần cũng làm rung động lòng người, dù là người da trắng hay da đen, dù là người ở nam cực hay ở đường xích đạo.

Trước sự nhận chân ấy, người ta hành động ra làm sao ? Có nhiều người vẫn theo ý kiến của cổ nhân, đặt nước mình lên trên hết mọi sự. Không có nhân loại, chỉ có nước ta mà thôi, họ tuyên bố như vậy. Cũng như anh chàng Horace trong một bi kịch của Corneille, điều họ mong ước trước nhất : là làm cho nước họ

phủ cường, dầu phải hi sinh thân thể, gia đình họ hay thân thể gia đình người khác, dầu phải trở nên độc ác, và nhân đạo đối với nước người. Có thể họ mới cho là ái quốc. Đối với những người ấy, lòng yêu nước hàm cái nghĩa ghen ghét các nước khác, và nếu có thể diệt vong một nước láng giềng hay bất nước ấy làm nó lệ để cho nước của họ mạnh hơn, họ cũng vui lòng mà làm.

Những người ấy không biết suy nghĩ. Nếu họ tin và hiểu rằng người, dầu ở nước này hay ở nước kia, cũng vẫn là người, cần có đủ quyền hạn để làm người, nếu họ nhận ra rằng nước không phải là một « cứu cánh », của loài người, mà chỉ là một « phương pháp » loài người dùng để che chở cho quyền hạn bất diệt của mình; nếu họ yêu sự công lý chung cho họ và cho người khác, họ sẽ nhận ra rằng ý tưởng của họ nông nổi thiên cận là chừng nào.

Giữa nhân loại và nước của ta, không có cái gì chia sẻ hết; hai chữ ấy không có gì tương phản cả. Ta yêu gia đình ta; lòng yêu ấy nào có bắt ta trở nên kẻ thù của các gia đình khác ? Có lẽ ta yêu con ta hơn, ta ưa nhà ta hơn, dầu nhà người rộng rãi hơn, con cái người xinh đẹp hơn, nhưng có phải vì thế mà ta cần phải ghét con cái người, và chỉ nghĩ đến làm sung sướng cho gia đình ta, làm đến tận bại gia đình nhà người cũng được ? Những người nghĩ như vậy chỉ là những người có lòng ích kỷ quá lớn, đáng chê trách mà thôi.

Đối với người trong nước như vậy là một điều phải, thì đối với người nước ngoài sao lại thành ra một điều trái được ? Và hai người như thế, thì hai nước cũng thế : nước nào cũng có quyền sống, để làm nảy nở những tài riêng của mình, cũng y như là một người vậy. Thế giới quá rộng, tất cả loài người không có thể nói một thứ tiếng cùng chung một văn hóa được. Thế thì còn gì hơn là để mỗi nước được sống một đời riêng.

Lẽ tự nhiên là cuộc sống chung đụng ấy sẽ gây nên nhiều cuộc xung đột về quyền lợi. Nhưng trong một xã hội, những cuộc xung đột ấy thường xảy ra giữa hai người. Tuy nhiên,

xã-hội vẫn có, và san giải quyết được những sự xung đột như thế. Vậy đối với nhân loại, sao lại không có thể như vậy được ? Làm sao trong một xã hội công dân được tự do và bình đẳng, mà ở trong thế giới, các nước không được tự do và bình đẳng ? Đẹp biết bao mà thế giới trong đó, nước nào cũng như nước nào, cùng nhau sống trong công-ly và hòa bình ! Cũng như đẹp làm sao, một nước trong đó, dân nào cũng như dân nào đều được tự do và bình đẳng !

Nhưng thực tế có như vậy chăng ? Trong thực tế, các nước trên thế giới đều nhận thấy sự liên lạc giằng buộc, nhưng thường thì nước nào cũng muốn níu lấy giây liên lạc ấy về phần mình. Sự vị kỷ, trên trường quốc tế, còn sâu cay hơn lòng vị kỷ của người đời.

Và vì thế, đến lúc lợi quyền xung đột, hai nước ít khi nghĩ đến công lý để dàn xếp, chỉ lấy sức mạnh mà đàn áp. Hoặc là nước lớn dọa nạt nước nhỏ để nước này nhượng bộ, hoặc là hai nước gây ra chiến tranh, nhưng lúc nào cũng là dùng đến cường quyền cả. Nước nào nhiều quân nhưng, thuần thực hơn, nhiều súng đạn khí cụ hơn, là nước ấy có lý hơn. Vì nước ấy đắc thắng. Câu chuyện con chó sói và con cừu của thi sĩ không ở đâu hợp bằng chỗ này nữa. Một nước lớn, mạnh thấy nước nhỏ yếu như con chó sói thấy con cừu non, hề thấy cần của cái hay đồ vật gì của nước yếu là đủ cơ để cho họ đem quân đến.

Nhưng phong tục đã trở nên thuần túy hơn và nếu cứ thấy nước nhỏ là nước lớn đến chiếm lấy làm của mình liền, thì nước lớn tự nhiên thấy thụ với những nước lớn khác. Cho nên cái chính sách tuy vẫn giữ nguyên nhưng có tăng thêm một lần men để che mắt người ngoài ;

Nước Đức chiếm Tiệp-khắc, đánh Ba-lan, viện lẽ rằng nước lớn cần phải có một « khoáng sống » hay là kêu to lên rằng chính nước nhỏ kia đã khiêu khích mình. Những lời biện bác ấy có vẻ nguy hiểm, vì chính nó chỉ là một cái cớ để họ đi chiếm đất họ giá đối để khỏi mang tiếng là dã man, tuy rằng họ không lừa được ai mà cũng không tự lừa được cả mình nữa. Nhưng họ bắt buộc phải giả dối, đó cũng là một điều đáng để ý rồi. Vì họ đã ngấm nhận rằng đi chiếm nước khác như vậy là một điều xấu xa, một nước đáng mặt một nước không bao giờ phạm vào.

(Còn nữa)

Hoàng-Đạo

Kính và bút máy

KÍNH : Các thứ kính dưỡng mục, cận, viễn đủ các số. Có hộp 200 mặt kính để thử trước khi mua, không lo ngại số cao thấp hại cho con mắt.

BÚT MÁY : Ngôi verre : Kaolo, Pratic, Planzy Poure
Ngôi vàng : Wattermann, Parker, Semjer, Four, Boy Scout

CÁC THỨ BÚT MÁY KÊ THIÊN TỬ 2p.2) ĐẾN 33p.75

CÓ MÁY : Có máy đ ện khắc tên vào bút máy để làm kỷ niệm, không lo mất, lẫn với bút của người khác.

Nếu làm quà cho ai, mà khắc tên người bạn vào thì không gì nhả và quý bằng.

MAI - LINH

Nº 60-62, Phố Cầu Đất - HAIPHONG

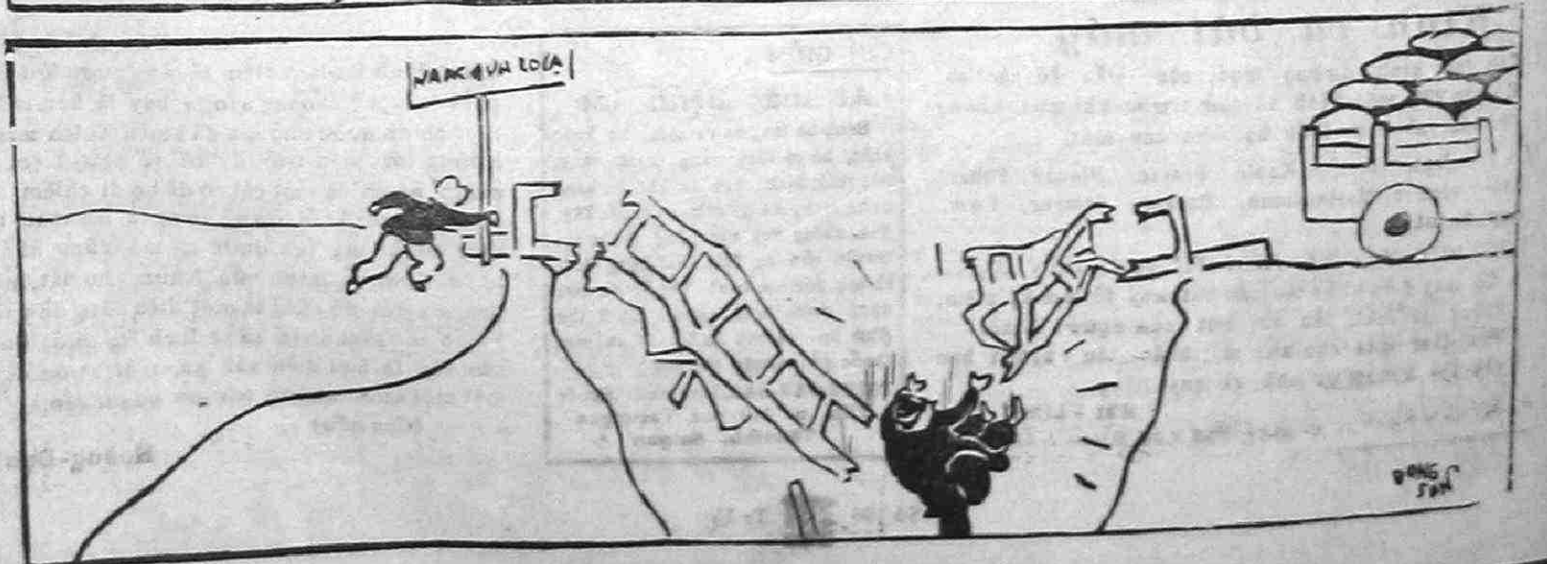
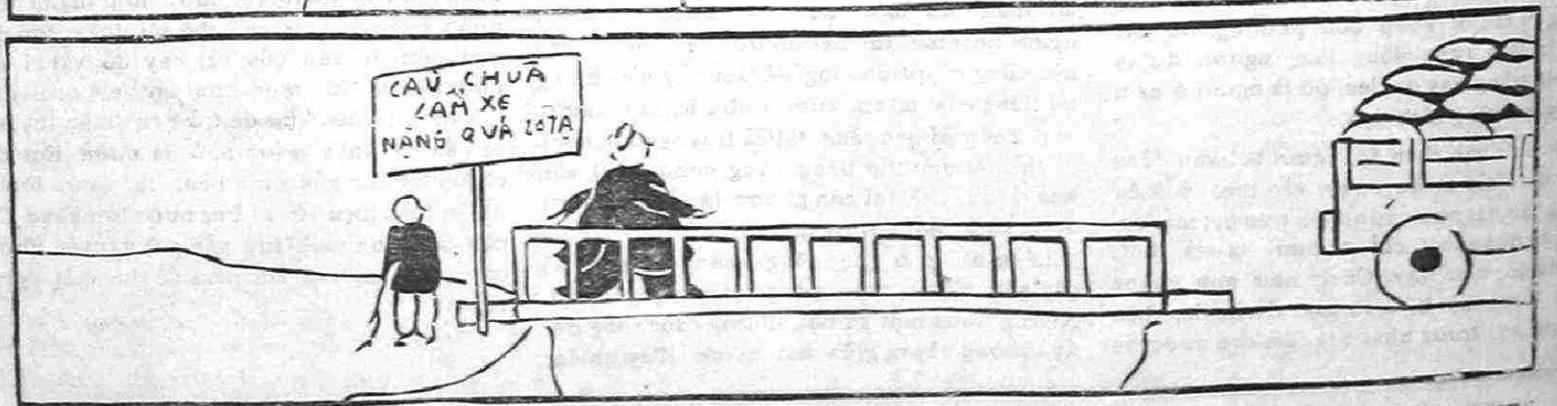
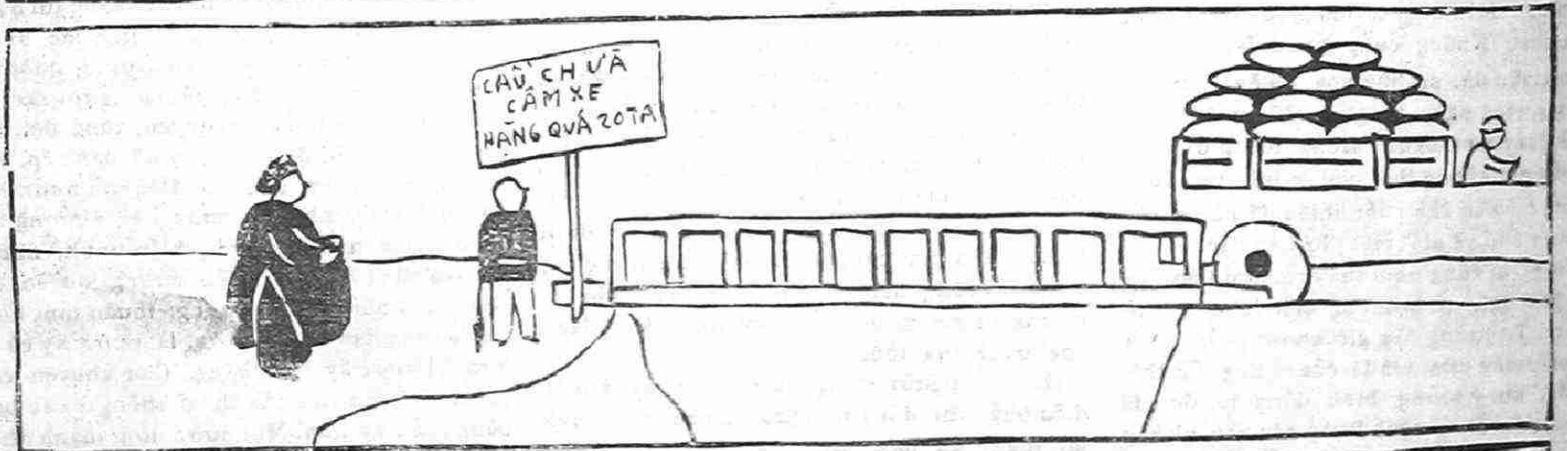
CHỈ GIỮM

Ai mắc bệnh lao

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khúe khác, ho có đám trắng, xanh vàng, hôi thối, bình an có khi bị hành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ Trịnh Hải Long (nội tổ ông đốc học hào) Thuốc đã cứu đặng nhiều ngàn người. Có 2 thứ (thứ 5p, và thứ 3p.50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

TRỊNH-VĂN-HÀO, Directeur Ecole Villa n. 140 rue Vassoigne Tândinh, Saigon

BÀ BA BÊ QUA CẦU

TIN VĂN... VĂN của LÊTA

« Ấy là một người đàn bà nghiêm khắc. Nhưng nghiêm khắc không phải là cay nghiệt. Người ta hay với vàng hiền lắm sự thẳng tính của bà già cầm kéo này.

ALPHONSE LEMONIER

« Đùng tồng bà Anastasie là người

lúc nào cũng cau có. Bà ấy cười đầu tiên, khi nghe những câu chuyện khôi hài có ý vị - Mà những chuyện khôi hài ấy hơn một lần đã lấy chính bà làm đầu đề.

ADRIEN BERNHEIM (Souvenir de Censure)

Hôm nay, đang lúc ngồi buồn, Lê Ta bỗng nghe tiếng gõ cửa. Lê Ta hỏi:

- Ai đấy?
 Một tiếng khàn khàn và già cả đáp lại:
 - Tôi đấy!
 - Tôi là ai?
 Tiếng già cả ấy lại già cả hơn:
 - Lão đấy!

Không thể nào nhận được. Cái tiếng khàn khàn ấy vừa già cả vừa có giọng đàn bà. Nhưng Lê Ta chỉ đoán được có thể. Lê Ta hỏi lại lần nữa thì có tiếng bên ngoài đáp:
 - Lão đấy! Bà Kiềm Duyệt đấy.
 Hắc! Thời chết tôi rồi!

Lê Ta lo cuống quít, vội đứng dậy, với lên lại những lời ăn tiếng nói trên báo, xét xem mình đã phạm phải tội gì.
 - Kia, mở cửa mau lên!
 Tiếng thúc giục làm Lê Ta giật thót mình chạy ra mở cửa. Và cái đầu dúi...

Nhưng tay nghiêm nghị, sau đôi mắt kính, Bà vẫn nhìn Lê Ta bằng con mắt tươi cười. Và cái miệng của Bà chàm chàm một nụ cười rần reo:
 - Chào anh Lê Ta.

Sự ngạc nhiên há rất lớn ở cái miệng rộng rãi của Lê Ta, vì câu chào của Bà không có chút gì mỉa mai hết. Bà nhắc lại:
 - Tôi chào anh mà anh đứng im à?
 Tức khặc, Lê Ta vội lùi lui tại mà thưa:

- Ấy... ó... ủa! Vâng... tôi xin kính chào bà... Chà tôi... vì tôi... ủa... ủa... hơ hơ... ủa... vì rằng quả thực tôi...

Rồi Lê Ta đứng phồng ra đây. Bà lắc đầu tỏ ý thương hại và tỏ ý khoan dung. Rồi bà lại tỏ ý sáng suốt của Bà bằng cái gật đầu, trước khi Bà nói tiếp...

- Anh tưởng tôi đến cự anh hửn? Nếu anh đáng cự tôi đã ghét mặt. Đây tôi đến để chào lại anh...

- Bà... chào lại chúng tôi.
 - Phải, và cảm ơn anh... và khen anh luôn thể...

- Bàm, ân hận (ấy chết!) hân hạnh cho chúng tôi quá... Nhưng chúng tôi chưa được hiểu vì đâu mà...

Sự vui vẻ nhòa cười ở cặp môi Bà (cặp môi tiếng thể mà có dagén dáo đé). Bà có vẻ thích ý thấy những

điều bộ lễ phép lúng lúng của Lê Ta. Bà kéo ghế ngồi vui mắt nhìn khắp phòng làm việc của Lê Ta rồi lại nhìn chủ nhân của cái phòng ấy. Bà toan bảo: « Anh ở đây chật chội nhỉ! » Song câu đó có vẻ thân mật quá, Bà không nói, sợ Lê Ta nhờn. Bà nhắc lại câu khó hiểu trên kia:

- Tôi đến để cảm ơn anh và khen anh luôn thể.

Và cất giọng thêm:
 - Vì trong àng báo của anh, ai cũng tưởng tôi ác. Không một ai chia nhớ đến tôi trong ngày năm mới. Chỉ có anh là đã không quên tôi.

- Dạ, Bàm... chúng tôi đây có bao giờ dám quên bà? Hàng tuần...

- Ô! Hàng tuần! không! Đó là chuyện khác. Đây tôi muốn nói đến những lời anh chúc mừng tôi hôm nợ cơ! Tôi rất lấy làm đẹp lòng khi đọc bài của anh... (Anh xem, tôi có bỏ chữ nào đâu?) Và cảm ơn anh... Anh tuy vậy mà cũng khá đấy, cũng ngoan đấy.

(Lê-Ta cảm động quá, sượng sượng quá. Thực thể. Xin Bà Kiềm khi đọc đến đây biết cho thể, và lại nhớ cho rằng Lê-Ta bao giờ cũng ngoan.)

Bà ngồi chơi cũng không lười.

Thấy Lê Ta cứ luôn luôn nhìn đồng hồ. Bà hiểu ngay. Bà đứng lên, đưa tay trái ra (vì tay phải bà vẫn cầm kéo). Lê-Ta cũng kính toan rậm lấy bát, nhưng Bà chỉ vỗ lên vai Lê-Ta mấy cái. Vẫn đề Lê-Ta khỏi nhờn.

- Á quên!
 Ra đến cửa Bà còn đứng tại, ngángh đầu nói:

- Á quên! Tôi quên không hỏi anh... hôm nợ anh chúc tôi... anh nói là chúc mừng tôi trong dịp đầu năm, nhưng tôi muốn biết rõ anh chúc những gì.

Lê-Ta đáp liền:
 - Bàm chúc bà vui vẻ.

Bà gật:
 - Gì nữa chứ?

- Bàm... chúc bà mình mẫn.
 Bà cười ra ý khagạn khích:

- Được, nhưng còn gì nữa...
 - Bàm... Bàm... chúc Bà... mạnh khỏe... Vâng chúc Bà mạnh khỏe.
 - Nhưng mà còn nữa chứ... tôi

- Cậu làm việc nhà nước mà cậu không theo đúng nghị định của nhà nước à: « Trong lúc tình hình nghiêm trọng này, ngoài giờ làm việc, các công chức không được bỏ nhà đi chơi xa. »
 Vậy mời cậu về ngay nhà.

muốn anh chúc nữa, tôi muốn anh chúc cho tôi... cho tôi... kia! nói đi chứ!... sao lại đứng phồng ra thế?

- Á! đấy rồi. Xin chúc bà... có dagén!

- Chúc! có duyên hay không tôi không cần, vì tôi già rồi, mà đó mới là điều làm tôi bức... Anh không nghĩ ra ư? Chẳng hạn... Anh hãy chúc cho tôi sống lâu!

- Dạ!...
 - Phải đấy! anh chúc cho tôi sống lâu đi!

- Dạ... bàm... hơ hơ... bàm... hơ hơ...

Rồi Lê Ta đỏ chín mặt lên.
 Mày sao, Bà Kiềm Duyệt ra vẻ n, ng, tưởng Lê Ta đã chúc thế.

Tin tức, và ký tên Tam Thanh. Bảy giờ, mỗi kỳ báo, có những hai hay ba bài, bàn về chiến sự Đức-Pháp, về chiến sự Nga-Phân và về việc Trung-Nhật; nhưng bài ấy cũng in chữ ngả, nhưng đặt ở trên đầu, hạ hạng tin tức, và không ký tên một Thanh nào hết - dù đó cũng chỉ là những giọng Tam Thanh.

Người đọc báo, đọc xong những lời bàn bạc này sẽ phải thở dài kêu: « Gớm người đầu làm loi thế! »

Tôi thì tôi chỉ thờ ngẩn: thấy họ phí bao nhiêu cột báo để chẳng nói một ý kiến nào tôi cứ lấy làm tiếc của họ, vì giấy bảy giờ khan.
 Lêta

HỘP THƯ

Ô. P. I. Roanh, Qui-nhon. - Bài V. P. T. Đ. của ông nên đăng làm. Nhưng hiện giờ chúng tôi chưa nhận được tác giả bỏ sách ông rồi đến gửi cho một bằng chữ A. Vậy trước khi đăng bài của ông chúng tôi xin ông gửi cho cái bằng chữ A ấy.
 N. N.

Ô. Q. H. - Không đăng được.
 Ô. Ngọc-Trân, Nam-dinh - Không đăng được, rất tiếc.
 N. N.

Bà T. P. Hải-phong - Có nhận được, xong quên không nhớ địa chỉ.
 T. L.

Hồng-An, Hà-nam - Có nhận được. Có hạn giấy tốt.
 T. L.

Bà B. V. Gia-lâm - Có trả lời, nhưng nhà Bưu-chính gửi trả lại thư, có lẽ vì không đúng địa chỉ.
 N. L.

Ô V. T. iển, Nam-dinh - Đã nhận được rồi.

KIỆN TRÚC SỰ TỬ-NGHỆ

Đã tiếp khách tại phòng giấy N: 21 bis Jean Soler Hanoi. Tel. N: 12-23. Trước khi xây dựng bất cứ gì các ngài đều nên đến, bao giờ cũng được vừa ý.

- Ông ơi! giờ tôi rồi!

— Tuy rét thì rét mà tôi vẫn
nơm-nớp sợ một thứ áo ?
— ?
— Áo quan.

ĐEP

(Tiếp theo trang 13)

Lao nghĩ thầm: « À! thì ra vì thế mà ta thấy họ đuổi nhau chạy xuống sân. Hay Trình đoán ta đã trông thấy hai người ôm nhau nên bịa đặt ra chuyện trò chơi để lừa dối ta? »

— Chơi tay ba chắc còn thú hơn.

Lan lơ đãng nhắc lại:

— Chơi tay ba.
— Ừ chơi tay ba; hai anh chị với em. Anh chị cùng đứng gờ tay ra, em đánh vào tay người nào thì người ấy mới được đuổi. Hễ đuổi nhầm thì lại phải ra chạy. Hai người gờ tay ra!

Nam cười:
— Thự giờ tay ra.
— Lan nữa.
— Này giờ tay.
— Bây giờ, phải cần thận. Đây này.

Trình vỗ đánh vào tay Lan nhưng đập trúng tay Nam rồi chạy thục mau ra sân, trong khi Nam đứng ngậy người nhìn theo. Trình quay lại hỏi:

— Thế nào, không đuổi? Vậy em về vậy.
Rồi nàng đi thẳng ra công và chào to:
— Good bye, darling
— Về thực đấy à? Nam hỏi.
— Về thực.

Trình khuất sau hàng giậu. Nam bảo Lan:
— Trình sinh tiếng ăng-lê quá! Lan cười nhạt và như nói một mình:

— Bết mấy chữ ăng-lê quên! Nam lo lắng; vì chắc thế nào Lan cũng ghen tuông và sinh sự làm ầm cửa ầm nhà. Nhưng trái hẳn, nàng lặng thinh đi rửa mặt rồi vui vẻ chuyện trò với chồng coi như đã không xảy ra một việc gì khó chịu.

KHAI-HUNG

(Còn nữa)

NHỮNG VIỆC CHÍNH TRONG TUAN LỄ

Anh-Pháp-Đức chiến tranh — Mặt trận Anh-Pháp-Đức vẫn yên tĩnh, song Đức đang lo về mặt kinh tế vì Hitler đã phải cử thống chế Goering lên chức chủ tịch hội đồng kinh tế chiến tranh.

Đức lại đe dọa các nước trong lập, nói các nước có chân trong hội Quốc liên phải chia trách nhiệm về cuộc hành động của Anh-Pháp.

Người ta đoán mùa xuân năm 1940 sẽ có một trận quyết liệt. Đức sẽ trở toàn lực đánh vào chiến lũy Maginot và vượt qua các nước trong lập ở giữa Pháp và Đức.

Nga-Phân chiến tranh — Quân Nga không tiến được vì đất Phần phủ đầy tuyết, trái lại quân Phần vẫn thắng.

Thụy-Điền và Na-Uy gửi nhiều quân tình nguyện giúp Phần-lan. Riêng Thụy-Điền đã họp hội nghị để quyết định xem có nên đứng hẳn với Anh-Pháp để chống với Nga không?

Có tin đồn việc Nga cử ngoại trưởng sang Đức vừa qua là mục đích yêu cầu Đức đứng tay vào việc Phần-lan, nhưng Hitler tuyên bố rằng còn đợi xem các nước đồng minh hành động ra sao rồi sẽ quyết định.

Trung-Nhật chiến tranh — Không có trận nào quan trọng. Máy bay Nhật vừa tới đánh Mông-tự và phá hoại trường bay của Tân ở gần đây. Theo tin Nhật thì phi cơ rất hoạt động ở nhiều chỗ ở miền Hoa-Bắc, Hoa-Trung, và Hoa-Nam.

Người ta lại nói đến một cuộc giảng hòa Trung-Nhật, song dư luận Anh cho rằng việc đó chưa thể định được, trừ khi Mỹ thôi không bán khí giới cho Nhật nữa.

Nhật và Nga đã đồng ý về việc chia biên giới Nga-Mãn và đương định đình ký một thương ước.

Buôn tiền Đông-dương sẽ phải tội — Người nào bị buộc tội là mua, bán, nhưng tiền Đông-dương để lấy hoa hồng hay bằng một cách đổi khác gì khác sẽ phải phạt tù từ 6 ngày đến 1 năm, hay tiền từ 100 đến 5000 quan.

Bắt đầu từ năm 1944, chỉ những người đã từng ra lính mới được thi vào các công sở, mục đích là để khuyến khích những người trí thức ra đầu quân.

Dựng một trường sở cho binh

MUỐM DỪNG GỖ NGHỀ

cần hỏi:

Dinh V.-Tuong

BEN-THUY
(près de Vinh)

Tel. 14

Anh người Nam ở Thông — Hiện nay ở Thông có nhiều binh sĩ người Nam đóng nên nhà binh cho dựng một trường sở hội họp cho binh lính người Nam cũng như của người Pháp. Việc kiến trúc đang tiến hành.

Tra cứu phong tục ở thôn quê — Chính phủ hiện đương bắt các làng phải khai rõ các phong tục, tập quán hội hè để trong năm 1940 này, chính phủ sẽ gom những tài liệu đó cung cấp cho phòng da lịch.

Nhiều nhà buôn Hoa-kiều làm đơn xin giữ giá thuế món hàng năm 1939, cho rằng nếu sang năm 1940 này món hàng tăng thì sự buôn bán của họ bị nguy khốn.

« Ngày Nay » nói chuyện

Tiếp theo trang 14

Đức Anh, Nam-định. — Một người biết thông thạo chữ Pháp, có thể tự mình xem sách trở nên thông thạo; Sao những người đó không dịch những khoa chuyên môn hoặc những sách có giá trị ra quốc ngữ, cho những người không thạo chữ Pháp xem?

— Dịch sách của nước ngoài hay của Pháp là một công việc rất ích lợi và rất cần cho ta hiện giờ. Nhưng ít người dịch là vì 1.) dịch rất khó và công phu 2.) cần phải có một hội dịch sách biết chọn lựa và liên tiếp công việc. Ngày nay vẫn có động việc dịch sách luôn luôn, và hết sức hoan nghênh những công việc ấy.

Ngô Lành, Thanh Hóa — Tôi có người bạn gái mà tôi rất yêu, cô nên thử thực tình yêu không. Nếu nói tình yêu bạn có phải thật đi không?

— Câu hỏi này đã trả lời nhiều lần, và một lần này nữa: yêu thì cứ việc thử thực tình yêu, đó là một sự tất nhiên rồi. Nếu người bạn gái cũng yêu ông thì tình bạn càng đậm đà thêm, vì còn ai thân bằng hai người yêu nhau. Nếu người bạn gái không yêu, thì tôi mong rằng không vì thế mà tình bạn trở nên phai nhạt.

Long-châu, Lạc-trang — Một người đàn bà có chồng, có con, nhưng công nghệ vợ phụ bạc ra đi, bỏ con ở lại, mà chẳng đi xa, lại quẩn quẩn chỗ đó động làm tiền đủ cách xấu, vậy đưa con sau này lớn lên, bản phận người cha có nên cho nó vắng mặt với mẹ nó chăng? Có nên giấu kín đừng cho nó biết mẹ nó là ai chăng?

— Đó là một việc rất nên rẻ rệt. Trong những trường hợp bất buộc phải thế, nếu có thể giấu kín được để giữ hạnh phúc cho đứa con sau này thì nên làm; Nhiều khi người mẹ xấu vẫn thương con, và con vẫn nhớ mẹ, đều không bị bỏ buộc thì không nên cắt đứt tình thương yêu tự nhiên đó.

Nguyễn-thái-Duyệt, Ninh-hóa (Khuân-hóa) — Tôi gặp một người bạn học. Có nên tố tằm lòng cho người ấy không. Muốn thì phải làm thế nào?

— Yêu thì nên tố tằm, cần gì phải hỏi. Còn phải làm thế nào thì chắc ông sẽ tìm được cách thích hợp nhất trong trí. Vì tình yêu làm cho người ta khôn khéo lắm.

*) Một người con gái có bao giờ nên tố tằm gia các một người trai biết không? Có lẽ ra, thì không có gì ngại

BÁ CHỦ — Bụi ở tù có đến 5 tháng rồi! Sao mây không lau?
CON SEN — Thưa bà, nếu quá vậy thì bà hỏi chị sen trước vì con mới hầu bà được hai tháng thôi.

trở người con gái tỏ tình yêu trước nhất, và sự ấy không làm giảm giá trị của người con gái chút nào. Nhưng từ xưa nay người ta quen thấy người con trai tỏ ý trước quá rồi, nên giờ nếu có gái tỏ ý trước có vẻ đột ngột. Nếu người con trai lại có thể lấy cô ấy mà sinh ra kiểu ngạo vô lý được chăng? Nhưng nếu thế thì họ chả đáng cho người con gái yêu. Nếu người yêu là người hiền biết, thì người con gái thian trước cũng không có hại gì.

Sách, báo mới

Nguyệt-San báo « Hành động ». Mỗi số giá 0p.07. Tòa báo ở 82, Rue Nam-dồng (près de Hanoi).

Cứu-Cấp-Hỷ-Phương do nhà thuốc Thượng-Đức soạn và xuất bản. Giá 2p 00.

CẦU Ô

— Cầu một người muốn học làm Nữ-khảo-hộ. Ít ra phải có bằng Sơ-Học Pháp-Việt. Chưa thạo nghề cũng được. Xin hỏi: Dr Hoàng, tại Pharmacie du Bon Secours, 52, Bờ Đông-Khánh Hà-nội.

ĐẶT TIỀN TRƯỚC

THƠ THƠ

GIẤY ANNAM : 2p.60

thêm 0p.30 cước phí.
KHI SÁP RA, MỖI QUYỀN BÀN : 4p 50

Muốn ăn các món cơm tây cho đúng vị, phải đến

Café Restaurant

JOSEPH

PHỐ BICHOT, HANOI

MỘT HÀNG CƠM ĐÀ NỘI TIẾNG

POUDRE TOKALON « Pétalia »

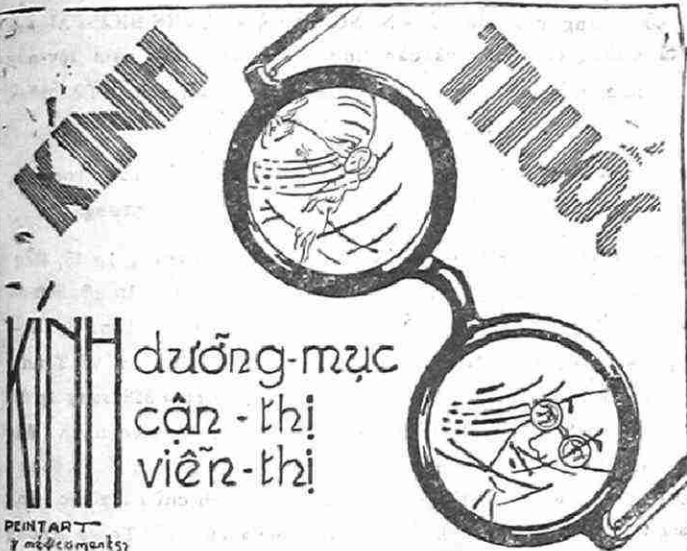
**SURPRENANTE DÉCOU-
VERTE D'UN CHIMISTE
PARISIEN SPÉCIALISTE
DE BEAUTÉ**

Une poudre de riz si fine et si légère qu'elle flotte dans l'air. Telle est la surprenante création d'un Chimiste Parisien.

C'est pourquoi la Poudre Tokalon s'étend si régulièrement et si uniformément, recouvrant la peau d'un fin voile de beauté, presque invisible. Il en résulte une beauté paraissant parfaitement naturelle. Très différente, en son effet, des poudres lourdes et démodées qui ne donnent qu'une apparence « maquillée », la Poudre Tokalon contient notamment de la Mousse de Crème qui la fait adhérer à la peau pendant 8 heures. Même dans un restaurant surchauffé, jamais votre visage nécessitera de « retouche » si vous employez la Poudre Tokalon. A la fin d'une longue soirée de danse, votre teint sera toujours frais et exempt de luisant.

Agents: F. Maron A. Rochat & Co
45 Bd Gambetta - HANOI

KINH dưỡng-mục
cân-thị
viên-thị

PEINTART
7 médicaments
HANOI

COMPTOIR COMMERCIAL
59, PHỐ HÀNG GAI, HANOI

VIOLON

Thuốc bổ huyết, chế riêng cho những người thiếu máu, mới ốm khỏi, làm cho da, chóng mạnh. 1 chai: 0p.95

VIN TONIQUE DU BON SECOURS

Rượu bổ Một chai: 2p.00

Chỗ tại: PHARMACIE DU BON SECOURS
Mme Nguyễn Đình - Hoàng
52, Bd Đông-Khánh - Hanoi - Tél. 454

Sữa NESTLÉ

Hiệu Con Chim

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH PHỦ PHÁP

Hỏi xin không mất tiền quyền
sách dạy cách nuôi trẻ của
bác sĩ Vidal soạn ở hãng
NESTLÉ, phố Paul Bert, số 55
HAIPHONG

Quần áo dệt Cécé có đủ các hạng
Chemisette - Maillot de bain - Pull-over,
Gilet croisé - Gilet dame - Blouson,
Veston - Slip - Mi-bas sport - Bas
Scout - Chandail - Combinaison enfant.
Mua buôn, xin hỏi hãng dệt
Cu Chung
100, Rue du Coton
HANOI

Quần áo dệt Cécé có đủ các hạng
Chemisette - Maillot de bain - Pull-over,
Gilet croisé - Gilet dame - Blouson,
Veston - Slip - Mi-bas sport - Bas
Scout - Chandail - Combinaison enfant.
Mua buôn, xin hỏi hãng dệt
Cu Chung
100, Rue du Coton
HANOI

Vi trùng nào nguy hiểm nhất?
Bệnh Lâu, Giang-Mai, Hạ-Cam đều có những giống trung rất độc, làm hại thể chất (Móng, di-tinh, đau lưng, đau xương, rụng tóc, Lê loét, v. v...) và nguy cả tinh thần. Nọc độc lam đi luy đến nơi giống. Chỉ có:
ĐỨC - THỌ - ĐƯƠNG
191, ROUTE DE HUÉ - HANOI
Tứ phương phép chữa bệnh cho đến cách chế thuốc là cam đoan chữa được khỏi rứt nọc. Thuốc Lâu 0p.60, Giang-mai 0p.70, Hạ-cam 0p.30 một hộp, uống một ngày.
Cơ đại lý ở các tỉnh,

**Phòng-tích và Phạm phòng
hay là đau dạ dày**
THUỐC HAY NỔI TIẾNG KHẮP ĐÔNG DƯƠNG
GIẤY KHEN RẤT NHIỀU, CẢM ƠN THẬT LẮM.
CON CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tí v. bụng vô bình bịch. Khi ăn uống rồi thì hay ợ (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi hần, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi một, buồn bã chán tay, bị lờn năm sắc da vàng, da bụng đầy. Gồm nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một bữa uống 0p.25. Liều hai bữa uống 0p.45.

VÕ-ĐÌNH-TÂN, an tứ Kim tiền năm 1926. 178 bis Lachtray, Haiphong
Đại-ly phát-hành toàn tỉnh Hanoi: AN-ĐÀ, 15 Hàng Mã (Culora) Hanoi
Đại-ly phát-hành khắp Đông-dương: NAM-TÂN, 100, phố Bonnot, Haiphong
Cơ-lynh 100 đại-ly khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam, Bắc-kỳ, Cao-miền và Lào có treo cái biển tròn.

Rượu Cốt Nhãn

MARTELL

Đã thứ rượu đã nổi tiếng
từ 200 năm nay

ĐẠI-LÝ ĐỘC QUYỀN

L. Rondon & Co L^{td} 21, Bd Henri-Rivière HANOI

THUỐC TRƯỞNG-SINH NGÂM RƯỢU

Cao hổ-cốt, tặc-kê, Sâm, Nhung, Tâm-giữ cây giâm, cao Kim-anh, Cam-khởi tử, Tô-hợp-hương, Đông-trùng hạ-thảo, và nhiều vị thuốc bổ qui-giá theo trong bài thuốc *Trưởng-sinh Gia-truyền* chế luyện thành bánh thuốc này. (Dùng rượu ta, rượu ty hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, uống ngon tuyệt-trần, không có rượu thuốc, rượu bỏ nào ngo hăng. Uống rượu này ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh-thần minh-mẫn, bền lri, nhớ lâu, bổ tinh, sinh huyết, nhao sắc quang-phuật. Trừ được các tật bệnh, suốt đời mạnh khỏe trẻ mãi không già. Bởi vậy gọi là « Bánh Trưởng-Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người nào yếu đau như kẻ đuối đây uống rượu ngâm bánh Trưởng-Sinh này đều khỏi cả : Những người đau mỏi khớp, các bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước độc, người bị bệnh ngả nước, bệnh phong-tích, bệnh ho, hen, suyễn, bệnh thổ, bệnh vàng da (cả trong lòng trắng của mắt cũng vàng) bệnh tê (hấp), bệnh nhức xương, bệnh ăn không tiêu, ngủ không được, bệnh di-tiêu, mộng-tĩnh, thận hư, đau lưng, bốc hỏa, các ông giao-hợp yếu, các bà huyết sấu, kinh không đều, ra khi hư, những người đại-tiểu không đở, nước tiểu không trong uống rượu ngâm bánh Trưởng-Sinh này đều khỏi cả.

CÁCH DÙNG : Hộp lớn (giá 1p.00) ngâm thành 3 chai (litre). Hộp nhỏ (giá 0p.35, ngâm thành một chai (litre) trong một ngày là dùng được. Mỗi chai rượu bỏ này đáng giá 3p00, uống hết lại chế thêm rượu vào cho đến lúc nhạt thì thôi. Nếu muốn đặc, muốn tốt, ngâm thật nhiều bánh thuốc, ít rượu, sẽ thành một thứ rượu khai-vị (aperitif) rất qu. để uống trước khi ăn cơm và trước khi đi ngủ rất bổ, mà lại có đủ sức trừ được các bệnh như đã kể trên. Nếu chỉ cần ngon rượu để uống được nhiều không say, không mệt, không bốc như dân thì ngâm thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phụ lão ấu và người có thai đều dùng được. Trước khi ngâm rượu bóc bỏ bao sáp đi. Xin nhận kỹ hiệu phát 12 tay, có chanh-phủ chi ný nhân, của nhà thuốc Hồng-Khê

Nhà thuốc Hồng - Khê

Tổng-cục tại 88 Route de Hué (ngay trước cửa Chợ Hôm) Hanoi và có đại-lý các nơi, là một nhà thuốc có danh-tiếng của người Việt Nam đã được thưởng bội-tinh vàng và bằng cấp ban khen. Mua thuốc Hồng-Khê, xin nhận kỹ hiệu phát 12 tay có chanh-phủ chứng nhận kéo làm thuốc giả. Có biểu sách Gia-Đình Y-được và Hoa-Nguyệt Cầm-Nang. Có gửi tinh-hóa giao-ngân đi các nơi.

CHIỀU

TIỂU-THUYẾT CHƯA HỀ IN VÀ
ĐẦU TIÊN IN THÀNH SÁCH

Của : NGUYỄN XUÂN-HUY

— Một cuộc đời mà mỗi người trong chúng ta đều đã từng sống...
— Một giấc mộng mà trong mỗi lòng chúng ta đều đã thấy tàn...
Nhưng... cứ mỗi khi chiều xuống bằng-khuang thì chúng ta đều thấy thiết-tha nhớ lại, và lòng rười-rượi buồn theo với bóng chiều rơi...

Một tiểu-thuyết viết bằng một lối văn dung-dị và nhẹ-nhàng — cái sở-trường của tác-giả « NẮNG ĐÀO », « DUYỆN BÍCH-CẦU » — để tả những cảm-giác và cảm-tình rất tế nhị. Đầu năm này sẽ có bản, mỗi cuốn 0p.40. Mua buôn mua lẻ hỏi nhà in Lê-Dương 96, Route de Hué, Hanoi.

Đang in « MỘT THÁNG VỚI MA » tiểu thuyết của Lưu Trọng-Lư, « TÌNH VÀ LUY » tiểu thuyết của Lê Văn-Trương.

Có bán « Những sự bí-mật của Hà-thành » 560 trang 1p.15, tiểu thuyết Hanoi rất ly-ký — « Lá huyết-thư » 590 trang 1p.10, lịch-sử tiểu thuyết rất cảm-động. — « Đàng Hắc-Long » 272 trang 0p.50 — « Do thám Nhật » 416 trang 0p.80, bộ truyện trinh-thám về Trung-Nhật chiến-tranh hiện nay. — « Võ Đàng hào-biệp » 528 trang 1p.00, « Vạn lý Anh-biệp » 448 trang 0p.80, hai bộ võ hiệp có danh tiếng của Tàu, thi-sĩ Trần Tuấn Khải dịch thuật — « Nam quốc Y khoa » 0p.25, có gần 300 đơn thuốc gia truyền tự mình chữa lấy các bệnh bằng thuốc Nam được khỏi — « Giết mẹ » của Vũ Trọng Phụng dịch, 0p.20 và « Ngoại Tinh » của Vũ Trọng Can 0p.40. Tiểu Thuyết Thứ Năm trọn bộ 45 số, từ số 1 6 Octobre 1938 đến số 45, 31 Octobre 1939, đóng làm một cuốn 3p.00. Đại lý mua nhiều được 25%. gửi C. R. không phải chịu cước, mua lẻ phải trả tiền trước + (bằng timbre của, được) thêm tiền recommandé.

AI MỜ MỸ-VIÊN? THỢ CẠO

Nên mua máy uốn tóc : 100p. — 200p. — 400p. — đến 1800p — Máy điện Rayon Violet : 80p. — 150p
Máy sấy tóc : 25p. — 350p. — Máy uốn lông mi : 0p.90 — 12p.00 — Máy điện Massage (soa nắn) : 9p. — 45p.
240p. — Máy làm nở vú (ngực đàn bà) 40p. — 380p. — Máy điện kẹp mũi thành đợc dĩa 485p. —
tor dense điện : 70p. — Douche pulvérisante et bains de lumière 95p. — Bain facial vapore lumineux :
250p. — Pulvérisateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart 18p. — Kim uốn tóc thường : 1p.80 — 2p.80 —
9p.50 — Thuốc uốn tóc permanence : 1p. — 2p. — 3p. — Perma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong
Nếu mua máy, xin dạy cách làm cẩn thận, chắc chắn

đặc biệt trong một tháng. Ràng đen đánh trắng. Uốn, rượn
tóc từ 1p. đến 18p. Sửa điện vú nở, Người khỏi gãy, bèo, mọc
chúng cá, nà, tàn nhang, giúm, sần. Máy điện Âu-Mỹ.

AMY thu nữa tiền

MY-VIÊN AMY 88, - HANG THAN 88 - HANOI

(mp. Thụy-Ely, Hanoi TEL. 869

Le Gérant Nguyễn K. Hoàn